

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

4. BŘEZNA 2012

Z obsahu:

Tři slova na kříži

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

15. února 2012

- strana 2 -

Buď hrdý na to, že jsi Žid!

Jak Pius XII. zachránil
500 židovských trosečníků

- strana 4 -

Trvanlivost obrazu v Guadalupe je pro vědu nevysvětlitelná

- strana 7 -

Matko, odevzdávám ti svého syna

- strana 7 -

Dominik Duka kardinálem

- strana 7 -

Ježíš Kristus, úhelný kámen světových dějin

Christof Gaspari

- strana 8 -

Nový zákon napsali jeho současníci

Peter Seewald

- strana 9 -

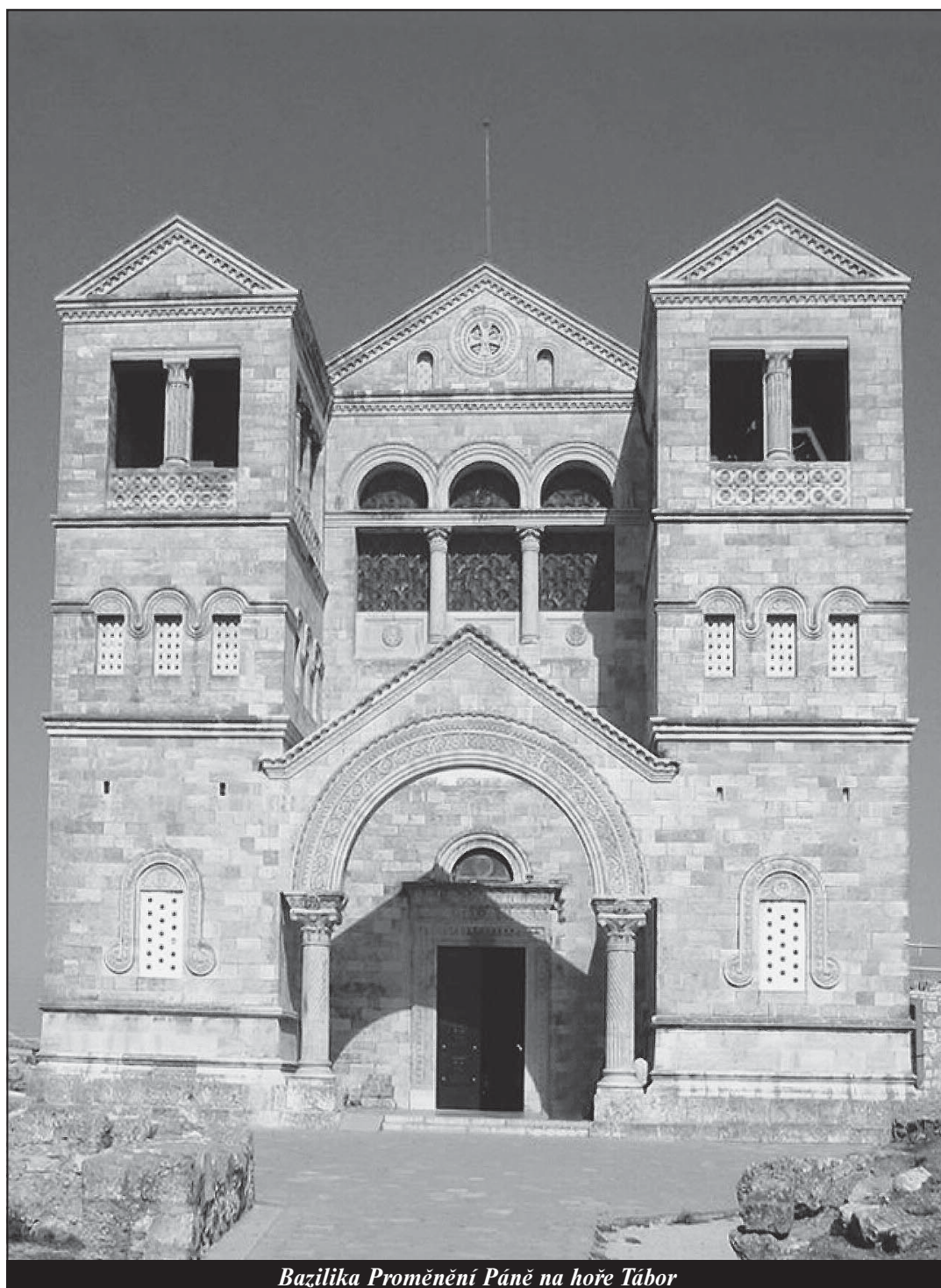
Ježíšova poselství P. Ottavioli

Michelinimu (31)

- strana 10 -

Dina Bélangerová (dokončení)

- strana 12 -

Bazilika Proměnění Páně na hoře Tábor

Editorial

Pán vzal s sebou na horu Tábor tři učedníky, kteří měli z jeho proměnění čerpat sílu pro chvíle, kdy budou svědky jeho bolestného utrpení. Když si je však v zahradě pozval do své blízkosti, aby byli jeho oporou ve chvílích těžkého zápasu, jeho vyvolení žalostně selhali. Toto jejich selhání bylo předznamenáno již záhy po proměnění, když vůbec neporozuměli jeho předpovědi a báli se ho dokonce zeptat, aby se náhodou nedověděli něco velmi nepřijemného, co by neradi slyšeli. Ale nebylo to jen pro jejich lidskou slabost. Pán Ježíš je jasně upozornil na skutečnost, že není sám, kdo působí na učedníky. Stále se vměšuje také Satan, který promlouvá z Petra a později ho přivede k zapření, který si odvede Jidáše do svých služeb a vyžádá si přístup i ke všem ostatním, kteří se rozutečou.

Musíme stále děkovat Otcí, že představil svého Syna ve slávě před apoštoly také pro nás, že potvrdil jeho pravé synovství a připomněl nám svůj veliký dar, jaký můžeme nalézt v tom, když ho opravdu posloucháme. Ale nesmíme zapomínat ani na to, že i nás si Satan vyžádal a skutečně nás tříbí. To on způsobil, že máme mezi sebou i falešné učitele, kteří zpochybňují a popírají jeho božskou identitu i jeho božské dary. Pokud se něco takového dělo za dob apoštolů, neváhali tyto falešné proroky ihned demaskovat a odsoudit.

Náš Nepřítel se ovšem rafinovaně skrývá, aby se s jeho zákludným působením příliš nepočítalo. Neřídili jsme se na svět příliš optimisticky? Nemusíme dnes konstatovat, že tvář, jakou nám svět ukazuje, neodpovídá našemu dřívějšímu očekávání? Pohled svatého Pavla na svět byl realističtější, přímo prorocký: „Ačkoliv Boha poznali, přesto ho jako Boha nectili a neprojevovali mu vděčnost. Jejich uvažování nevedlo k ničemu a jejich nemoudrá mysl se za-

temnila. Mysleli si, že jsou mudrci, a stali se blázny. Proto je Bůh nechal klesnout do nečistoty, jak toužilo jejich srdce. Zaměnili pravého Boha za bohy falešné.“ (srov. Řím 1,21–25) „Bůh je nechal klesnout do hanebných vášní, jejich ženy zaměnily přirozený styk za protipřirozený, podobně muži nechali přirozeného styku se ženou a vzplanuli náklonností k sobě navzájem. Protože se nesnažili poznat Boha, dopustil Bůh, že klesli do převrácených názorů, takže se dopouštěli věci ošklivých. Jsou plní špatnosti, ničemnosti, chamtivosti a zloby, jsou sama závist, vražda a svár, Boha mají v nenávisti, jsou nadutí, vynalézaví ve zlém, vzpurní vůči rodičům.“ (srov. Řím 1,26–30) „Celý svět má v moci zlý duch“ (srov. 1 Jan 5,19), ujišťuje nás svatý Jan a jeho spolubratr Jakub dodává: „Kdo chce být přítelem světa, stane se nepřitelem Božím.“ (srov. Jak 4,4) Není tomu skutečně tak, že vztah světa vůči Bohu, vůči Kříži a vůči jeho církvi se nevyznačuje vstřícností, ale rostoucím nepřátelstvím?

Jestliže se takto prosazuje ďábel v prostoru tisíciletého působení církve, jaký je teprve jeho vliv v pohanském světě? Přičiňuje se ze všech sil, aby mařil Boží království, aby člověk jediného pravého Boha nepoznal, a podstrkuje mu bohy falešné. Jediný, kdo ho může potříit, je Ježíš Kristus. „On je odlesk božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty.“ (srov. Žid 1,3) Od doby, kdy Ježíš Kristus, který přišel mezi nás na tento svět, žil mezi námi, zjevil nám Otcovu vůli, zemřel za nás a vstal z mrtvých, žádná jiná cesta k poznání Boha neexistuje, „v nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (srov. Sk 4,12). Skutečnými „potomky Abrahámovými“ jsou jen ti, kdo věří v Boha, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Neexistuje pluralita

Dokončení na str. 11

Tři slova na kříži

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 15. února 2012

Drazi bratři a sestry, v naší škole modlitby bych dnes chtěl pokračovat v rozjímání o Ježíšově modlitbě na kříži v ohrožení smrtí a chtěl bych se zastavit u vyprávění, které nacházíme v Lukášově evangeliu. Evangelista nám předal tři Ježíšova slova na kříži, z nichž první a třetí jsou modlitby určené výslovně Otcí. Druhá naopak je dána slibem učiněným tzv. dobrému lotru s ním ukřižovanému; když odpovídá na lotrovu modlitbu, Ježíš ho ujišťuje: „*Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.*“ (Lk 23,43) V Lukášově vyprávění se setkávají sugestivně dvě modlitby, které umírající Ježíš adresuje Otcí, a přijetí prosby, se kterou se na něho obrací kající hříšník. Ježíš vyzývá Otce a současně vyslyší modlitbu tohoto člověka, často nazývaného „kající lotr“.

Modlitba odpuštění

Zastavme se u těchto tří Ježíšových modliteb. První pronáší brzy poté, co byl přibit na kříž, zatímco vojáci si rozdělují jeho šat jako smutnou výslužku za svou službu. V určitém smyslu se tímto gestem uzavírá proces ukřižování. Svatý Lukáš píše: *Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Jeho šaty si rozdělili losem.* (Lk 23,33–34) První modlitba, kterou se Ježíš obrací k Otcí, je přímiluva: žádá odpuštění pro vlastní katy. Tím Ježíš naplňuje v první osobě to, čemu učil v horské řeči, když řekl: *Ale vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí* (Lk 6,27), a také slíbil těm, kteří umějí odpuštět: *Vaše odměna*

bude hojná a budete syny Nejvyššího (Lk 6,35). Nyní z kříže nejen odpouští svým katanům, ale obrací se přímo na Otce a zasahuje v jejich prospěch.

Toto Ježíšovo jednání nachází „napodobení“ ve vyprávění o kamenování svatého Štěpána, prvomučedníka. Štěpán totiž, blízek konci, *klesl na kolena a hlasitě volal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ A po těch slovech skončil.* (Sk 7,60) Byla to jeho poslední slova. Srovnání mezi modlitbou odpuštění Ježíše a onou prvomučedníkovou je významné. Svatý Štěpán se obrací na zmrtvýchvstalého Pána a žádá, aby jeho zabití – skutek, který jasně označuje výrazem „tento hřích“ – nebylo kamenujícím přičítáno. Ježíš na kříži se obrací k Otcí a nejen žádá o odpuštění pro ty, kteří ho ukřižovali, ale nabízí také polehčující okolnost toho, co se stalo. Podle jeho slov totiž lidé, kteří ho ukřižovali, „nevěděli, co činí“ (Lk 23,34). Klade tedy nevědomost, „nevědět“, jako motiv žádosti Otcí o odpuštění, protože tato nevědomost ponechává otevřenou cestu k obrácení, jak se ostatně stane ve slovech, která pronese setník po Ježíšově smrti: *Tento člověk byl skutečně spravedlivý* (Lk 23,47), byl to Syn Boží. „Pro všechny doby a pro všechny lidi zůstává útěchou skutečnost, že Pán, ať už z ohledu na ty, kteří skutečně nevěděli – katané – nebo ti, kteří věděli a odsoudili ho, klade nevědomost jako důvod žádosti o odpuštění – vidí ji jako bránu, která se může otevřít k obrácení.“ (*Ježíš Nazaretský II*, s. 136)

Slovo naděje

Druhé Ježíšovo slovo na kříži, které uvádí svatý Lukáš, je slovo naděje, je to odpověď na prosbu jednoho z mužů ukřižovaných

Dokončení na str. 6

První předpověď Ježíšova budoucího utrpení zarmoutila jeho učedníky do té míry, že ztrácejí ze zřetele druhou podstatnou část předpovědi, která mluví o Pánově oslavě. Nezastírá i tobě strach z utrpení výhled na budoucí radost a slávu? Abys myslel více na cíl svého putování než na útrapy, které tě potkají cestou, zve tě Pán do ústraní na horu Tábor, kde chce posílit tvou důvěru.

Važ si jeho nabídky. Bere s sebou jen tři ze svých učedníků. Jsou to ti, kteří ho doprovodili do domu, kde vrátil život mrtvé dívky, a právě tyto tři vezme také s sebou, aby byli s ním v hodině smrtelného zápasu. Proč si zvolil právě jen tyto tři? To je tajemství jeho svaté vůle. Dary ani útěchu nerozděluje Pán podle zásluh. Někteří lidé jsou pozváni, aby vystoupili až k vrcholu hory, jiným je určeno, aby setrvali na úpatí. Nemuž se pro milosti a útěchy, kterých se dostalo jiným. Koho nemůžeš předstihnout v množství přijatých darů, snaž se předstihnout v tom podstatném: v oddané věrnosti a vytrvalé horlivosti.

Připoj se ke třem vyvoleným a děkuj Pánu, že tě vyvádí vysoko nad všechno to pozemské, co tě táhne k zemi a brání ti ve výhledu na pravé hodnoty. Máš tu čest vystoupit s Ježíšem tam, kde *budete sami*, kde k tobě může promlouvat také jinak než jen pouhými slovy. Připrav se na to soustředěnou modlitbou. Zapamatuj si tuto cestu vzhůru k Bohu a často se na ni vrať. Z výšiny, kam tě Ježíš vodí, lépe vnímáš nicotnost toho, co máš opustit.

Zatímco se Pán modlí, *proměňuje se před tvými očima*. Je celý prozářený jasnem, který je mocnější než slunce, a přece neoslňuje. V tomto světle posuzuj, jak nicotné a ztemnělé je i to, co se dole jeví tak úchvatné. I tebe by modlitba měla prozářit, roznítit v tobě žár lásky, která proměňuje ducha, dává jiné myšlenky a nové poznání a překonává všechn strach, nedůvěru a nejistotu. Zahleď se na Kristovu oslavenou tvář, která uchvacuje svou božskou krásou a vznešeností. Vtiskni si tu podobu hluboko do srdce. Nezapomínej, že Pán chce, aby ses mu podobal nejen v utrpení, ale i ve slávě. Jas, v jakém tu vidíš svého Pána, není jen odlesk jeho budoucí slávy, ale také odlesk oné slávy, kterou měl od věčnosti u Otce a ze kterého sestoupil, aby do ní jednou uvedl i tebe.

Pozdrav starozákonní světce, kteří přistoupili k Ježíši, aby s ním rozmlouvali, a blahopřej jim k jejich vyznamenání. Uvědom si však, že tématem jejich rozhovoru není radost a sláva Božího Syna, nýbrž bo-

Na hoře slávy

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*To je můj milovaný Syn,
toho poslouvejte!*

lestná cesta, kterou má před sebou. Přijmej každou útěchu nikoliv jako cíl, v němž se máš zabydlet, ale jako přípravu a posilu důvěry pro čas nadcházejících zkoušek. Kalvárie a Tábor tvoří jednotu bezpečné cesty k Bohu. Uč se zde na Táboře ocenit a milovat i to, co přinese Golgota. Petr je opět první a vlastně jediný, kdo se ujímá slova. Cítí se konečně dokonale spokojený a šťastný. Po výtce, které se mu dostalo nedávno u Cesareje Filipovy, se mu nyní zdá, že snad přece jen měl pravdu. To je to, co hledá. Odtud bychom už neměli odcházet. „Pane, ubytujme se zde!“ Dej mu za pravdu v tom, že není nic blažnějšího než přebývat ve společnosti Božího Syna a jeho svatých. Vrať se do této vznešené společnosti co nejčastěji a prodlévej v ní co nejdéle. Je to předchůf onoho věčného společenství, na které se má zaměřit tvá mysl a k němuž má směřovat všechno tvé úsilí.

Ale teprve ve chvíli, kdy se vznešené povznesení začíná ztrácet v mraku a vrací se nejistota a nepochopení, dostává se ti toho nejčastějšího poučení. Co může být pro tebe významnějšího než svědectví samotného Otce: „*Toto je můj milovaný Syn*. To je ten, kterého od věčnosti miluji. On je mou jedinou radostí. On je ve mně a já v něm. Víte, čeho se vám dostává, když ho činím vaším bratrem? *Toho poslouvejte!* Nikdo nezná lépe než on, co je moje nejsvětější vůle. On vám lidsky nejsrozumitelnějším způsobem ukazuje, jaký je váš Bůh. Uvěřte každému jeho slovu, dejte se proniknout jeho duchem. Následujte příklad, který vám dává!“

Kde bys chtěl hledat lepšího, laskavějšího, vznešenějšího, a přece tak blízkého učitele, který se ti stal nejdříve sám *podobným ve všem kromě hříchu*⁽¹⁾, průvodce, kterého ti posílá a doporučuje sám nebeský Otec? Zeptej se všech těch falešných poslů jiných světů, kteří se ti chtějí vemluvit nejrůznějším způsobem, co pro tebe udělali, co pro tebe obětovali, kdo je může doporučit tak, jak ti Otec doporučuje svého Syna?

Sestupuj z hory Tábor v pevném přesvědčení, jak je dobré přebývat tam, kde je Ježíš a jeho svatí. I když již z Ježíše nevychází onen jas, kterého jsi byl svědkem, z jeho po-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář a narovnal dříví. Pak vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. čtení – Řím 8,31b-34

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Evangelium – Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali

Dokončení na str. 9

hledu proniká až na dno tvé duše nejjasnější světlo pravdy a jistoty. Ujistí svého Pána, že jsi připraven zůstat s ním i bez blažené útěchy, že i bez nebeského jasu za ním půjdeš bez stesku a bez obav, *kamkoliv půjde*⁽²⁾.

Pane, jsem tvůj služebník, rozvázal jsi moje pouta. Přinesu ti oběť díky a budu vzývat tvé jméno. Splním své sliby přede všemi lidmi.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Žid 4,15; ⁽²⁾ Mt 8,19;

⁽³⁾ resp. žalm 116.

Debaty o Piu XII. neberou konce. Zatímco v Mnichově se opět inscenuje paskvil Rolfa Hochhutha „Náměstek“, představují rešerše amerického historika Williama Doina ml. zcela jiný obraz papeže z dob války: Pius XII. nejenže nebyl ledově chladný byrokrat, jak ho skandální komunistický dramatik představuje, ale byl naopak angažovaný, odvážný a starostlivý zachránce Židů.

Východím bodem pro Doinovu historickou rešerši byla příhoda, kterou Piovi zastánci rádi citují. Byla uveřejněna 28. dubna 1944 v novinách palestinských osadníků „Palestine Post“, které se po založení izraelského státu nazývají „Jerusalem Post“ a jsou dnes největším anglicky psaným deníkem v zemi. Článek má nadpis „Audience u papeže v době války“ a autor zde vypráví o tom, čeho byl sám očitým svědkem. Na podzim 1941 mu bylo umožněno účastnit se audience pro německé vojáky ve Vatikánu. Jak autor píše, papež osobně promluvil s každým přítomným, ptal se ho na jeho záležitosti, až přišla řada na něho. Mluvil nejdříve lámanou italštinou, až se ho Pius XII. zeptal plynulou němčinou: „Můj synu, můžeš mluvit klidně svou řečí. Jsi přece také Němec, není-li pravda?“

„Ne, Vaše Svatosti, já jsem se v Německu jen narodil. Ale nejsem Němec. Jsem Žid.“ Řadami německých účastníků proběhlo vzrušení, ale papež klidně pokračoval: „Tak ty jsi Žid, můj synu. Pověz, co mohu pro tebe udělat?“

Mladý muž začal vyprávět. Mluvil o lodi plné židovských uprchlíků, která havarovala v Egejském moři. Trosečníky zachránila italská válečná loď a předala je do tábora uprchlíků na jednom ostrově, kde strádají nouzí a hladem. „Jak jim mohu pomoci?“ chtěl Pius XII. vědět. Kdyby se mu podařilo osazenstvo dopravit buď do Palestiny

nebo do lépe vybaveného tábora v Itálii, byli by zachráněni, pokračoval mladý muž. Papež odpověděl, že o této záležitosti již slyšel a že požádá Státní sekretariát, aby se o věc postaral. „Ale nyní k tobě, můj synu. Jsi mladý Žid. Já vím, co to znamená, a doufám, že jsi hrdý na to, že jsi Žid.“ Pius XII. musel zpozorovat překvapený pohled uprchlíka a zcela jistě i překvapení německých vojáků v audienční síni. Proto promluvil ještě jednou, tentokrát tak hlasitě, aby to všichni slyšeli: „Můj synu, zda jsi vzácnější než jiní lidé, to ví jenom Pán, ale věř mi: Máš takovou důstojnost jako každý jiný člověk, který žije na této zemi. A nyní, můj židovský příteli, jdi s ochranou Páně a nezapomeň: Musíš být vždy hrdý na to, že jsi Žid.“

Jako každý, kdo četl tuto zprávu z „Palestine Post“, kladl si i William Doino ml. otázku, zda zpráva má nějakou historickou cenu. To se na první pohled zdálo přinejmenším málo pravděpodobné. Nebylo známo ani jedno jméno očitého svědka a noviny neuvádějí ani datum rozhovoru; mluví se pouze o podzimním dnu roku 1941. I když to bylo svůdné, použít článek jako doklad o prožidovském postoji Pia XII., kterého chtěli jeho protivníci od Cornwella až po Goldhagena prohlásit za an-

Heinz Wisla

Bud' hrdý na to, že jsi Žid!

Jak Pius XII. zachránil 500 židovských trosečníků

Papež Pius XII.

tisemitu, anonymní zpráva může sotva posloužit jako historický důkaz.

Jenže dnes to vyhlíží zcela opačně. Pečlivé rešerše umožnily Doinovi nejen zjistit jméno anonymního autora a od něho název zmíněné ztroskotané lodi, ale zjistil také, že papež skutečně svůj slib splnil.

Pius XII. zachránil židovské trosečníky nejen před hladem a nemocemi na řeckém ostrově, ale také před jistou smrtí v německém koncentračním táboře.

Jak zjistil Doino, onen mladý Žid se narodil v Berlíně r. 1920 a jmenoval se Heinz Wisla, než si později v emigraci v USA připojil jméno „Howard“. Nejenže napsal uvedený článek do „Palestine Post“, ale napsal také vlastní životopis, který vyšel koncem války v němčině v Izraeli a byl vydán také r. 1966 anglicky pod titulem „Long Journey Home“ (Dlouhý návrat domů) v USA. Ve dvou archivech, v Leo Baeck-Institut v New Yorku a ve Wisconsin Historical Society, našel historik tyto exempláře.

Heinz Wisla po maturitě studoval nejdříve na univerzitě v Berlíně a pak v Cambridge anglistiku, germanistiku a novinářství, než se stal obětí nacistického teroru. V roce 1940 ho zatklo gestapo a poslalo ho do koncentračního tábora v Sachsenhau-

senu. Na tu dobu vzpomíná jako na hrůzný sen. Za přežití děkuje svému otci, který byl vysoce významným veteránem I. světové války a měl dobré kontakty s generály wehrmachtu. Pod pohrůzkou, že bude okamžitě zastřelen, jestliže bude mluvit o táboře, byl Wisla propuštěn na svobodu. Jakmile byl opět fyzicky v kondici, nutili ho k výjezdu. Znamenalo to pro něho opustit rodiče a svého mladšího bratra, které čekala v Německu nejistá budoucnost.

Wisla se nevzdal naděje. Chtěl co nejdříve opustit Evropu a usadit se v Palestině v dobré víře, že jakmile se v Německu poměry zlepší, opět se vrátí. Když přijel do Bratislavy, dověděl se o „Pentcho“, parníku, který byl s 500 židovskými uprchlíky na palubě na cestě po Dunaji k Černému moři a odtud do Palestiny. Ale loď, která v půli roku 1940 opustila Bratislavu, byla v žalostném stavu. Žádný dunajský stát nebyl ochoten dovolit starému parníku zakotvit. Zoufalí a hladoví pasažéři vyskákali do vody a plavali na břeh. Byli vždy chyceni říční policií a vráceni na palubu.

Parník Pentcho s 500 židovskými uprchlíky na cestě do Palestiny při zastávce v Rumunsku (Muzeum holokaustu Yad Vashem)

Konečně po pěti měsících dorazil „Pentcho“ na Černé moře. Nebyl vybaven ani záchrannými čluny, ani vestami, ani rádiem. Přesto se odvážil na širé moře k bezcílné plavbě mezi řeckými ostrovy. Když jednoho dne explodoval bojler, motory se za-

stavily. Ženy sešily z dek plachty, aby mohla loď improvizovaně pokračovat v plavbě. Ale byla již zima a počasí se značně zhoršilo. Když nastala bouře, narazil neovladatelný parník na útes u jednoho ostrova. Cestujícím nezbylo než naskákat do chladné vody a plavat k pevnině. Ostrov byl neobydlený. Z břehu viděli, jak jejich loď klesla ve vlnobití ke dnu. Po jedenácti dnech bez jídla a pitné vody je objevila jedna italská válečná loď a dopravila Židy do utečeneckého tábora na ostrově Rhodos.

K jejich štěstí byl ostrov pod italskou kontrolou a nemuseli se ničeho obávat. Italové odmítali vydat Židy Němcům. Ale v táboře scházelo i to nejnnutnější.

Rhodos, řecký ostrov v Egejském moři

V důsledku spojenecké blokády byl Rhodos prakticky odříznutý od světa a nepřicházely sem ani potraviny, ani léky. Výsledkem bylo, že panoval hlad a nemoc. I přes péči italských lékařů došlo k prvním úmrtím. Když čtyři utečenci chtěli uprchnout do Turecka, dva utonuli a další dva byli zajati ještě na pobřeží. Jiným se však podařilo odeslat telegramy se žádostí o pomoc, což bylo aspoň zdrojem naděje.

Ale Wisla měl štěstí. Příbuzným se v létě podařilo obstarat mu tranzitní vízum, takže mohl odejet alespoň do Říma. Před odjezdem slíbil kamarádům, že podnikne vše, aby je zachránil.

Jakmile přijel do Říma, vzpomněl si na svůj slib. Prostřednictvím jednoho německého kněze získal kartu pro audienci u papeže. Při této audienci se odehrála výše popsaná scéna. Nezůstalo ovšem jen u přátelských slov. Papež skutečně podnikl všechno, aby Židy na Rhodu zachrá-

Památník zachráněných židovských utečenců z parníku Pentcho zbudovaný ve městě Netanya v Izraeli

nil. Za několik týdnů si mohl Wisla napsat do svého deníku: „Díky osobní intervenci papeže Pia XII. vzala loď Červeného kříže na palubu 500 vyhladovělých utečenců z internačního tábora a dopravila je bezpečně do Itálie. Zde byli umístěni do komfortního tábora na jihu Itálie. Vatikán vyzval italskou vládu, aby se velmi pečlivě postarala o moje dřívější spolutrpitele.“ Tábor, o kterém se Wisla zmiňuje, se nacházel ve Ferramonti di Tarsia nedaleko Cosenzy v oblasti Kalábrie.

Tehdy ještě nikdo nemohl tušit, že přemístění Židů znamenalo doslova záchranu jejich životů. Když totiž v září 1943 spojenci osvobozovali jižní Itálii, obsadili Němci Rhodos. V červ-

Parník Pentcho na jedné z mála dochovaných fotografií

nu 1944 přistál na ostrově Anton Burger, jeden z asistentů Adolfa Eichmanna, aby připravil deportaci Židů do Osvětimi. 20. července 1944 byli odvezeni nejdříve do Athén a pak do Osvětimi. Z 1800 rhodských Židů přežilo tento tábor jen 150.

Ještě větším překvapením bylo pro Wislu, co Pius XII. a jeho sekretariát zajistil i osobně pro něho. „Oni zřejmě museli požádat svého vyslance v Madridu, aby se za mne zasadil,“ píše ve své knize. Za několik týdnů obdržel tranzitní vízum, se kterým mohl vycestovat do Portugalska. Tam konečně obdržel počátkem roku 1944 od Britů povolení vycestovat na lodi „Nyassa“ do Palestiny. Po příjezdu do „Zaslíbené země“ se rozhodl napsat o svém setkání s papežem Piem XII. a vydal tak svědectví o muži, který doslova zachránil životy 500 jeho soukmenovců.

Nebyla to však nezkalená radost. Když ještě v Lisabonu chtěl Wisla navázat kontakt s ro-

diči, dověděl se od jejich sousedů, že „byli posláni na Východ“. Domyslel se, co to znamená. Ani Palestina nebyla jeho posledním cílem. V roce 1950 emigroval do USA, kde strávil zbytek života jako vedoucí obchodní firmy a zemřel v roce 2004.

William Doyno konstatuje, že příběh lodi „Pentcho“ je velmi dobře dokumentován a je námětem knihy historika USA Johna Biermana pod titulem „Odyssey“, která vyšla v roce 1984. Také Bierman, který mohl hovořit osobně s několika trosečníky, referuje o Wislově iniciativě, i když ho mylně označuje za Rakušana, a celý příběh trochu zkrátil:

„Jedním z obyvatel tábora, který tehdy opustil Rhodos, byl Rakušan Heinz Wisla. Když obdržel vízum do Portugalska, mohl vycestovat do Říma. Než odejel, sepsali utečenci petici a on slíbil, že ji předá papeži. Za několik týdnů napsal z Lisabonu na Rhodos, že předal petici Vatikánu, kde mu byla umožněna audience u papeže Pia XII. „Předal jsem mu žádost a on mě ujistil, že udělá vše, co bude možné.“

Také další americký historik, Perez Leshem, potvrdil Wislovu roli a jeho setkání s papežem. Jmenuje ještě další očitě svědky.

V roce 1964, kdy se po celém světě diskutovalo o Hochhuthovu dramatu „Náměstek“, zveřejnil „L'Osservatore della Domenica“ pod titulem „Devo la Vita al Papa“ (Děkuji za život papeži) celou řadu článků z židovských novin. Jeden z nich pocházel od Hermana Herskovic (1921–1983). Byl to Žid z bývalého Československa, jeden z těch, kdo přežil epopej „Pentcho“. Vzpomíná: „Otcí jednoho mého kamaráda se podařilo zajistit jeho propuštění. Cestou domů přijal ho papež Pius XII. na audienci. Pius XII. ho pozorně vyslechl a slíbil svou intervenci u italské vlády. O dva týdny později jsme byli přepraveni do bezpečnějšího tábora v Kalábrii.“ Později potvrdil

Herskovic svou výpověď v rozhovoru s americkým historikem Judahem Rubinsteinem, který shromažďoval výpovědi těch, kteří přežili holokaust. Jeho interview se dnes nacházejí v oddělení „oral history“ v New York Public Library.

Doino se odvolává na další tři dokumenty, které potvrzují tato dojemná svědectví. První je k dispozici na Mezinárodním komitétu Červeného kříže v Ženevě. Jedná se o dopis italského guvernéra na Rhodu datovaný 24. ledna 1941, ve kterém informuje tuto pomocnou organizaci o záchraně trosečníků z lodi „Pentcho“. Pod číslem 53 je v seznamu uveden Heinz Wisla a pod číslem 59 Herman Herschkovic (jak se podepisuje po své imigraci do USA).

Druhý a třetí dokument jsou v tajném archivu Vatikánu a byly zveřejněny v roce 1970 ve sbírce dokumentů „Actes et Documents du Saint Siège relatifs à la Seconde Guerre Mondiale“ (Akta a dokumenty Svatého stolce týkající se druhé světové války). Nesou číslo 348 a 371 a jsou ze 14. dubna a 8. května 1942. Je zde řeč nejen o „skupině trosečníků, kteří našli po mnohém cestování a utrpení láskyplně přijetí ve Ferramonti“; dosvědčují také, jak intenzivně se papež Pius XII. o ně staral po jejich příjezdu do Itálie. Stojí zde, že uprchlíci děkovali papeži výslovně za předané obnosy peněz a „velkodušné dary oděvů“, které jim předal papežův pověřenec pater Callisto Lopinot: „Tyto nádherné dary jsou novým důkazem péče Vaší Svatosti, kterou obdivuje celý svět, protože se staráte nejen o katolíky, nýbrž o všechny lidi tohoto světa.“

Přesto to trvalo 70 let, než se svět dověděl o této papežově péči.

Kath-net

Pozn.: Michael Hesemann je historik a publicista. Jeho kniha „Papež, který vzdoroval Hitlerovi. Pravda o Piu XII.“ vyšla v nakladatelství St. Ulrich-Verlag.

TŘI SLOVA NA KŘÍŽI - dokončení ze str. 2

spolu s ním. Dobrý lotr jde před Ježíšem do sebe a kaje se, uvědomuje si, že se nachází před tváří Syna Božího, který zviditelňuje tvář samotného Boha, a prosí ho: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ (Lk 23,42) Pánova odpověď na tuto prosbu překračuje dokonce daleko tuto žádost, neboť říká: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43) Ježíš si je vědom, že vstupuje přímo do společenství s Otcem, a otevírá člověku cestu do Božího ráje. Tak touto odpovědí dává pevnou naději, že Boží dobrota se může dotknout také posledního okamžiku života, a upřímná modlitba i po špatném životě se setká s otevřenou náručí dobrého Otce, který čeká na návrat syna.

Modlitba úplného odevzdání

Ale zastavme se u posledních slov umírajícího Ježíše. Evangelista vypráví: *Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se v půli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!“ A po těch slovech vydechl naposled.* (Lk 23,44-46) Některé aspekty tohoto vyprávění se liší od obrazu, který nabízí Marek a Matouš. Tři hodiny temnot u Marka nejsou zaznamenány, zatímco u Matouše jsou spojeny s různými apokalyptickými jevy jako zemetřesení, otevření hrobů, mrtví vstávají (srov. Mt 27,51-53). U Lukáše tři hodiny temna mají důvod v zatmění slunce, ale v tom okamžiku se také roztrhne chrámová opona. Tím způsobem představuje vyprávění dvě znamení v jakési paralele, na nebi a v chrámě. Nebe ztrácí své světlo, země se propadá, zatímco v chrámě, místě Boží přítomnosti, se roztrhne opona, která odděluje svatyni. Ježíšova smrt je charakterizována výslovně

jako kosmická a liturgická událost; především znamená počátek nového kultu, v chrámě nikoliv lidmi zbudovaném, protože Tělo samotného Ježíše zemřelého a zmrtvýchvstalého sjednocuje národy a spojuje je ve svátosti jeho Těla a Krve.

Ježíšova modlitba v tomto okamžiku utrpení zní: *Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!* Je to silný výkřik extrémní a naprosté důvěry v Otce. Taková modlitba vyjadřuje plné vědomí, že není opuštěn. Počáteční invokace „Otče“ připomíná jeho první prohlášení jako dvanáctiletého chlapce. Tehdy zůstal tři dny v jeruzalémském chrámě, kde se nyní roztrhla opona. A když mu rodiče vyjádřili svou starost, odpověděl: *Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?* (Lk 2,49) Od počátku až do konce to, co plně určuje Ježíšovy city, jeho slova, jeho konání, je jedinečný vztah k Otcovi. Na kříži prožívá plně v lásce tento synovský vztah k Bohu, který oživuje jeho modlitbu.

Důvěra v Otcovu náruč

Slova, která pronesl Ježíš po invokaci „Otče“, přejímají větu žalmu 31: *Do tvých rukou poručím svého ducha.* (Ž 31,6) Tato slova nejsou pouhou citací, ale spíše projevují pevné rozhodnutí. Ježíš se „odevzdává“ Otcovi v úkonu totální opuštěnosti. Tato slova jsou modlitbou „odevzdanosti“, plné důvěry v Otcovu lásku. Ježíšova modlitba před tváří smrti je dramatická jako pro každého člověka, ale současně je prostoupena hlubokým klidem, který se rodí z důvěry v Otce a z vůle zcela se mu svěřit. V Getsemanech, když vstoupil do konečného zápasu a do nejintenzivnější modlitby a měl se odevzdat do rukou lidí (Lk 9,44), jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve (Lk 22,44). Ale jeho srdce bylo

plně poslušné vůle Otce, a proto přišel „anděl z nebe“, aby ho posiloval (srov. Lk 22,42-43). Nyní v posledních okamžicích se Ježíš obrací na Otce a říká, do čích rukou skutečně odevzdává svůj život. Dříve než se vydal na cestu do Jeruzaléma, naléhal Ježíš na své učedníky: *Vy si dobře všimněte těchto mých slov: Syn člověka bude vydán lidem do rukou.* (Lk 9,44) Nyní, když ho život opouští, zpečetuje v modlitbě své poslední rozhodnutí: Ježíš se vydal „do rukou lidí“, ale je v rukou Otce, kterému předkládá svého ducha. Tak – jak potvrzuje evangelista Jan – všechno je dokonáno, nejvyšší úkon lásky je doveden až do konce, na hranici a až za hranici.

Draží bratři a sestry, Ježíšova slova na kříži v posledních okamžicích jeho pozemského života nabízejí znaky, které jsou určující pro naši modlitbu, ale otevírají také jasnou důvěru a pevnou naději. Ježíš, který žádá Otce, aby odpustil těm, kteří ho právě křížují, nás vyzývá k obtížnému gestu modlit se také za ty, kteří nám činí bezpráví, škodí nám, abychom uměli vždy opouštět, aby Boží světlo mohlo ozářit jejich srdce. Zve nás, abychom prožívali ve své modlitbě stejné jednání milosrdenství a lásky, jaké má Bůh vůči nám: *odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům,* říkáme denně v Otče náš. V extrémním okamžiku smrti, kdy se Ježíš zcela odevzdává do rukou Otce, sděluje nám současně jistotu, že ať jsou zkoušky jakkoliv tvrdé, problémy obtížné, utrpení tíživé, nikdy nevypadáme z rukou Božích, oněch rukou, které nás stvořily, které nás podpírají a doprovázejí nás na cestě našeho života, protože jsou vedeny nekonečnou a věrnou láskou. Děkuji.

Bollettino Vaticano 15. 2. 2012
(Mezititulky redakce Světla)
Překlad -lš-

Trvanlivost obrazu v Guadalupe je pro vědu nevysvětlitelná

V prosinci roku 1531 se zjevila „nebeská Pání“ na hoře Tepeyac v Mexiku Juanu Diegovi, chudému Indiánu, který místnímu biskupovi na důkaz pravosti zjevení přinesl jako dar Matky Boží uprostřed zimy rozkvetlé růže, které měl zabaleny ve svém plášti – tilmě. Když plášť rozhalil, objevil se na tomto prostém oděvu zářným způsobem vytvořený obraz svaté Panny, tak jak se zjevila Diegovi. Tento obraz se dodnes uchoval v dokonalé podobě.

Tilma je indiánský oděv nízké kvality z kaktusových vláken. Tento materiál se běžně během 20 let rozpadá. Kopie originálu, které byly pořízeny v 18. století, nevydržely dlouhou dobu. Ale plášť Juana Diega, který je starý 477 let, nevykazuje dodnes žádné známky opotřebení, což představuje jedinečný a naprosto nevysvětlitelný faktor.

Tajemství Mariina obrazu se ještě prohloubilo, když dr. Richard Kuhn, nositel Nobelovy ceny v oboru chemie, konstatoval, že vlákna obrazu neobsahují žádná známá minerální, rostlinná, zvířecí nebo syntetická barviva.

Barvy tvoří zcela hladký povrch jako na fotografii, jako by látka reagovala jako film, na který byly obraz a barvy nanášeny tajemným působením přímo na jednotlivá vlákna. To je jedinečný, zcela nevysvětlitelný fenomén.

*Podle Le Chardonnet z Léonart:
Le ciel, assuré par Maria, překlad -lš-*

Matko, odevzdávám ti svého syna

Otec Etchegarry, baskický dělník, měl třináctiletého syna Martina, který ho doháněl k zoufalství. Nic nepomáhalo k jeho nápravě.

„Pojď se mnou!“ řekl jednou otec synovi. Zavedl ho do malé kaple zasvěcené Panně Marii. Kaple je na skále asi kilometr od otcovského statku. Šel přímo k oltáři a ruku měl položenou na rameni svého syna.

„Matko,“ řekl, „chci ti ho předat. Udělej z něho dobrého křesťana, což se dosud nepodařilo. Učiň z něho své dítě. Chraň ho!“ Pak padl na kolena a pokračoval v tiché modlitbě. Po propadlých tvářích mu tekly hojné slzy. Syn však stál nehybně vedle něho. Zpočátku lhostejně a chladně, pak zamyšleně pohleděl na obraz Panny Marie a na otce, který se tak vroucně modlil.

Co se v synu dělo? Náhle také poklekl. Modlitba a otcovy slzy před Sedmibolestnou Pannou byly na něho příliš. Zatímco otcovy prosby stoupaly k nebi, snesla se na syna milost lítosti. Etchegarry strnul. Že by ho Panna Maria již vyslyšela? Martin začal vzlykat. Položil svou hlavu na ot-

covo rameno. „Otče, odpusť mi!“ zašeptal. „Ó ano, odpouštím ti,“ odpověděl Etchegarry. Vzal syna za ruku a pozvedl ji k svaté Panně. „Ukaž, že jsi jí hoden!“

Plynula léta. Martinovi je nyní 17 let. Svě hříchy z minula napravil a stal se vzorným mládencem. „Otče,“ řekl jednou po těžké práci, „pojď se mnou k Matce Boží.“ Tentokrát to byl Martin, kdo první vstoupil do kaple se vztyčenou hlavou. Poklekl a hlasitě se modlil: „Matko, pověz mu, co si ode mne přeješ. Ukaž mu místo, kam mě přitahuješ. Dej mu pochopit, že mě chceš celého, že ho musím opustit a zasévat na jiném poli než na našem. Pověz otci, že sis mě zvolila, ačkoliv jsem zcela nehodný, abych se stal oblátem Matky Boží.“

Tu přerušil Etchegarry svého syna svým těžkým hlasem a řekl: „Co jsem jednou dal, to neberu zpět. Jdi, kam tě Matka Boží volá, mé dítě. A buď požehnaným knězem našeho Pána!“

*Podle Le Chardonnet z Léonart:
Le ciel, assuré par Maria
Překlad -lš-*

DOMINIK DUKA KARDINÁLEM

Odznaky kardinálské hodnosti – purpurová solidea a birety, ale i kardinálské prsteny a dekrety převzalo v sobotu 18. února v bazilice svatého Petra 22 nových kardinálů. Mezi nově jmenovanými kardinály je rovněž pražský arcibiskup Dominik Duka. Blahopřejeme.

TITULÁRNÍ CHRÁM KARDINÁLA DUKY

Pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka se stal titulárním kardinálem kostela svatých Marcelina a Petra, mučedníků na Via Labicana v Lateránu. Svatý Marcellin byl knězem a Petr jeho exorcistou. Oba byli sťati v roce 304. Podle rozhodnutí soudce byli popraveni v hustém lese, aby jejich hrob zůstal neznámý. Mučedníci si ho sami před svou smrtí vykopali. O jejich smrti se dověděl pozdější papež Damas I. přímo od jejich kata. Zbožná žena Lucilla jejich těla přenesla a papež postavil nad jejich hrobem náhrobek, který zbourali Góti. Obnovil ho papež Vigilius a zařadil jména mučedníků do římského kánonu. Současně jim byl věnován další chrám na Via Labicana, v místě, kde ústí do Via Merulana. Jejich ostatky byly nakonec přemístěny do Seligenstadt v Německu do benediktinského opatství. Kostel obnovil Alexandr V. O současnou podobu kostela se zasloužil papež Benedikt XIV. v roce 1751. 15. října 2011 se stal cílem vandalského útoku členů „indignados“⁽¹⁾, kteří tím chtěli protestovat proti světové ekonomické politice. Zničili kříž a sochu Panny Marie Lurdské. Kostel je sídlem jedné římské farnosti.

⁽¹⁾ Hnutí španělské chudiny, která protestuje proti současné ekonomické situaci pod heslem: Nejsme loutky v rukou politiků a bankéřů.

Kardinál Duka věnoval Svatému otci při svém poděkování Pražské Jezulátko v křišťálovém skle, které má papeži připomínat, aby se opět vrátil do Prahy v jubilejním roce sv. Cyrila a Metoděje 2013. Umělecké ztvárnění Jezulátka je dílem skláře Petra Larvy.

Položme si nejdříve otázku: Co nám křesťanům ztěžuje setkání s Ježíšem jako Božím Synem? Myslím, že stále mnoho křesťanů a především mnoho katolíků, pokud jde o jejich víru a o Boha, se cítí v defenzivě. Valí se přes nás celá desetiletí vlny víry v pokrok. Tón udává racionalistické a světské smýšlení. Církev vypadá jako oáza zastaralého myšlení, která zanechala čas za sebou. Abychom pochopili svět kolem nás, jeho udivující pestrost, krásu a přitažlivost, nepotřebujeme Boha, vyložili nám již darwinisté.

Jistě, ke slavení svátků poskytuje církev stále ještě slavnostní rámec. Její svátky jsou příležitostmi k zotavení, Vánoce zvyšují obrat, ale její učení...

Mnozí křesťané přijali s uspokojením, když se u nás zabydlela východní spiritualita a její meditace, které přináší oduševnění. Konečně už tu není jen čistý materialismus. Už zase je možno mluvit o Bohu a o andělech. Řadami křesťanů prošlo vydechnutí z ulehčení. Ve falešném pojetí dialogu náboženství jsme se posilili v přesvědčení, jak důležité je neztrácet Boha z očí, když každý může mít o něm svou představu. Něco přesného o něm tak jako tak nevíme. Mluvit o Ježíši se v této souvislosti nejeví právě jako vhodné, spokojme se s tím, že o něm budeme mluvit jako o jednom z velkých náboženských géniů, jako jsou Buddha, Mohamed, Gándhí...

Mluvit s velkou vehemencí a přesvědčením o Božím vtělení v Ježíši se stalo těžkým i z toho důvodu, že se z Vánoc vyvinula zbožná tradice: v popředí stojí jesle, osel a vůl, andělci a vousatí pastýři. Příhodu zdobí sladké příběhy a dárky.

I pro to málo křesťanů, kteří také ještě rádi slaví tuto tradici, hrozí nebezpečí, že uvážnou v sentimentalitě, která člověka jen dojíhá. K tomu se druzí tříkráloví koledníci, kteří táhnou městy a vesnicemi a sbírají pení-

Ježíš Kristus, úhelný kámen světových dějin

„Přišlo pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, ale vlastní ho nepřijali...“ čteme v evangeliu svatého Jana. Podobně jako židům vede se i lidem 21. století. Je jim stejně zatěžko přijmout vtěleného Boha, ačkoliv je to zcela nevyhnutelná výzva.

ze na rozvojové projekty, nikoliv však nutně na misijní činnost.

A tak se i událost narození Boha posouvá do oblasti mýtů, dojíhá některá srdce, ale nepřivádí jednotlivce ani svět k Bohu.

A ještě něco: Kolik lidí si díky modernistické teologii odvyklo radosti z betlémského zázraku! Lukášovo vyprávění o dětství Ježíše zní jako zbožná legenda. Nesouhlasí přece s tím, co píše Matouš. Není tu žádný historický důkaz ani nález. Podobně je tomu se zmrtvýchvstáním: už to není historická událost, ale libivé vyprávění, které zdůvodňuje, proč „Ježíšova věc“ dále pokračovala. Teprve o mnoho let později si křesťané udělali z Josefa syna Syna Božího.

Vzpomínám si ještě živě na mši svatou v naší farnosti před několika desetiletími: „Dnes už nemůžeme s jistotou říct, že Ježíš byl Bůh,“ prohlásil farář věřícím. Nevěřil jsem svým ušima. Vstal jsem a upozornil přítomné, že právě to budeme slavnostně prohlašovat ve vyznání víry, ale farář mi na to odpověděl: „V tom už se také mnoho změnilo a ještě změní...“

K tomu ještě jeden zážitek: V rozhovoru s jedním dobrým přítelem z okruhu naší rodiny jsem od něho uslyšel, že po del-

ším přemýšlení a rozhovorech se svým farářem dospěl k poznání, že Ježíš byl skutečně synem Josefovým. „Ale to nehraje pro mě žádnou roli.“

Šok! Ježíš – jen člověk, jako ty a já...! Byl jsem tehdy čerstvě obrácený katolík a poněkud jsem znejistěl. Ale bylo mi jasné: Jestliže Ježíš není pravý Bůh a pravý člověk, pak se vrátím k dřívějšímu agnosticismu, ke své hloupé lhostejnosti v náboženských otázkách a ke své pokrokové víře ve vědecké poznání. Jestliže Ježíš Kristus není úhelným kamenem lidských dějin, skrze něhož se vše stalo novým, protože se Bůh nesporným způsobem zjevil světu, pak mě všechno kolem Boha už nezajímá.

Nicméně jsem vděčný tomu faráři i onomu příteli za ten otřes, protože mě přiměli, abych si v těchto otázkách udělal naprosto jasno. Na této odpovědi stojí budoucnost života z víry.

A tak jsem začal hledat, přečetl jsem Písmo svaté a nespočet knih, hltal jsem svědectví světců a věřících současníků. Vážné vědecké studium novozákonních spisů v posledních desetiletích ukazuje jednoznačně: texty o zmrtvýchvstání napsali krátce po něm Pánovi současníci. Popisují historické událos-

Christof Gaspari

ti, které jsou dobře doloženy: „Když jsem od začátku všechno důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně všechno od začátku vypíšu, aby ses mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, ve které jsi byl vyučen,“ uvádí Lukáš na začátku svého evangelia. U Jana nacházíme: „To je ten učedník, který o tom všem vydává svědectví a to všechno zaznamenal – a víme, že jeho svědectví je pravdivé.“ (Jan 21,24) Má to snad být jen literární trik? Pokud ano, pak bychom i na všechno ostatní mohli zapomenout.

Závěr: evangelia a Skutky apoštolů jsou absolutně věrohodné zprávy o nejdůležitější události světových dějin, o vtělení Božího Syna a jeho důsledcích. Proto také zasluhují tyto texty svrchovanou pozornost. Jenomže my katolíci neznáme důkladně Písmo svaté. Jakmile však dbáme na to, co Ježíš skutečně řekl, je rázem po vši pochybnosti. Stačí číst Janův Prolog (Jan 1,1–18): „Slovo bylo Bůh... Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi; ...jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.“ A na jiném místě Janova evangelia se praví: „Kdo mě viděl, ten viděl Otce.“ (14,9) „Já a Otec jsme jedno.“ (10,30) „Dříve než byl Abrahám, já jsem byl.“ (8,58)

Koho nepřesvědčují slova evangelia, musí přinejmenším vzít na vědomí další dějiny: je možno jinak než sesláním Ducha Svatého, kterého Pán slíbil učedníkům, vysvětlit radikální

HISTORICKÝ KUS NÁBYTKU

Vatikán požádal o historické šetření o údajném pultu, který používal kaplan P. Bartolome de Las Heras pro mši svatou během druhé plavby Kryštofa Kolumba do Ameriky (1493–1496). Je to velmi cenná starožitnost, která dosud nebyla prozkoumána. Tento stolek, který sloužil k odložení mešní knihy, bude před návštěvou Benedikta XVI. na Kubě vystaven ve Státním muzeu v Havaně, tedy poprvé mimo Vatikán. Pult ve tvaru škeble daroval Vatikánu jeden kubánský mnich v r. 1935. *Kath-net*

změnu apoštolů? Vylekaná hrstka prostých mužů, kteří se stanou výřečnými svědky Božího království, kteří pohrdají smrtí? „Je třeba poslouchat více Boha nežli lidi,“ prohlásí Petr jen několik týdnů poté, co zapřel Ježíše, a to před veleradou, která dala Ježíše ukřižovat.

Během několika málo desetiletí předali poslové evangelium velké části tehdy známého světa. Prožili nevýslovná strádání a nebezpečí. Mnozí pro hlásání tohoto poselství museli podstoupit smrt. Tři staletí trpělo křesťanství nesmírným pronásledováním, nesčetní křesťané byli pro svou víru umučeni. To je svědectví, které bylo a je požadováno od milionů křesťanů dodnes, takže tato mučednická svědectví trvají.

Je pro to jen jedno vysvětlení: Všichni tito lidé poznali Ježíše Krista, který jediný má „slova života věčného“ (Jan 6,68). On je úhelným kamenem lidských dějin. Podle něho se počítá letopočet, (i když se v současnosti dějí pokusy v Anglii a Austrálii tuto skutečnost změnit).

Nemůžeme být nikdy dostatečně vděční za to, že Bůh se vtělil a přebýval mezi námi. Ježíš je jediný pevný bod pro každého, kdo upřímně hledá pravdu. To byl i pro mne osvobozující zážitek, který mě přivedl k mému obrácení. U Ježíše jsi skutečně u pramene. Tím, že se sám Bůh stal člověkem, podal Bůh o sobě nevyvratitelný důkaz. Nic jistějšího ani nemůže existovat. U Ježíše nacházíme všechno, co potřebujeme: smysl života, lásku, pravdu, směr cesty, odpuštění, naději na věčný život. ...Papež Benedikt XVI. to přesvědčivě vyslovil při návštěvě v Mariazzell: „Potřebujeme Boha, toho Boha, který nám ukázal svou tvář a otevřel své Srdce: Ježíše Krista.“

Ježíše Krista musíme hlásat v Roce víry. On je Alfa a Omega, první a poslední, počátek a konec (Zj 22,13). On je Pán!

VISION 2000 - 1/2012

Překlad -lš-

Nový zákon napsali jeho současníci

Pozdní datování evangelií je neudržitelné

Od posledního čtvrtletí minulého století je pro badatele pozdní datování vzniku evangelií neudržitelné. I když média tvrdošijně opakují překonaná tvrzení, pro současnou vědu platí, že synoptická evangelia (první tři) vznikla mezi roky 40 a 60.

C. P. Thiede datuje vznik evangelia Lukášova do roku 44 po Kr., G. Zunz Matoušovo do roku 40, A. Schick na rok 65, C. Blomberg na polovinu 50. let. G. Theißen na 40. léta. Část badatelů klade vznik evangelií na dobu bezprostředně po Ježíšově smrti. U všech evangeliích je třeba vycházet z toho, že byla napsána v době, kdy ještě žili ti, kteří Ježíše osobně potkali.

Dokonce když vezmeme první zachované křesťanské spisy, jimiž jsou listy apoštola Pavla, je v nich obsažena velice brzy uzavřená podstata křesťanské víry. Vědci, jako americký novozákonní odborník Craig Blomberg, vycházejí z toho, že Pavel začal své listy psát již koncem

čtyřicátých let. Pavel přijal víru dva roky po Ježíšově umučení. Jeho první setkání s apoštoly se uskutečnilo v Jeruzalémě asi roku 35. Pavel musel již prožít vyznání víry, které sděluje ve svých listech.

Na to poukazuje Pavel ve svém prvním listě Soluňským krátce po roce 52 v kerygmatu (řecky = poslem hlášané poselství), které obsahuje již ve stručné formě kompletní poselství o životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Nazaretského.

V Prvním listě Korintským v 15. kapitole napsal již Pavel Krédo, tak jak je dnes známe: „Kristu zemřel ve shodě s Písmem za naše hříchy, byl pohřben a vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem, ukázal se Petrovi a pak Dvanácti. Pak se zjevil více než 500 bratřím najednou – většina z nich dosud žije...“

Krédo tedy není výsledkem dlouhodobého formačního procesu, nýbrž bleskové poznání skupiny Židů, kteří dělají něco

dosud nemyslitelného, totiž ztožňují jednoho muže narozeného v Galileji s Bohem.

Jestliže „Apoštol národů“ 20 let po Ježíšově ukřižování podává svými listy čtenářům vědomost o Ježíšových slovech, která chce pouze vysvětlit a prohloubit, pak si umíme představit, že již jini autoři referovali o těchto Ježíšových slovech a skutcích a ty byly tak říkajíc v oběhu. „Především jsem vám předal to, co jsem sám přijal...“ říká Pavel. „Již mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi...“ píše Lukáš v úvodu svého evangelia.

Americký badatel Craig Blomberg dává k zamyšlení: Jestliže je Marek podkladem pro Lukášovo evangelium, Lukáš však nenapsal Skutky apoštolů později než v roce 62 (před smrtí sv. Pavla, jeho domácím vězením Skutky končí) a jeho evangelium bylo napsáno dříve než Skutky, muselo Markovo evangelium být k dispozici již v padesátých letech. To je 25–30 let po Ježíšově smrti. „Historicky řečeno je to jako velmi aktuální zpravodajství,“ tvrdí Blomberg.

Datování evangelií 30 let po Ježíšově smrti znamená, že dříve zřídka kdy nebo vůbec nikdy nebylo o nějaké historické osobnosti připraveno tak časné zpracování zpráv pro potomky, jak tomu bylo u Ježíše Krista.

První zprávy o Alexandru Velikém podali jeho životopisci Plútarchos a Arrian 400 let po jeho smrti. Žádnému vědci nepřijde ani na mysl, aby pochyboval o jejich věrohodnosti.

Výtah z knihy Peter Seewald: *Jesus Christus - Die Biographie*. Pattloch, Mníchov 2009

VISION 2000 - 1/2012

Překlad -lš-

CITÁTY Z BIBLE ZACHRÁNILY ŽIVOT

Ve městě Shelby v USA přepadl mladík 32letou ženu, která se vracela z biblické hodiny. Nožem jí uřezal kůži na krku. Hodinu a půl citovala oběť útočníkovi úryvky z Bible o křesťanské víře. Násilník nakonec požádal o odpuštění a utekl i se svým kumpánem. Žena utrpěla těžká, ale nikoliv životu nebezpečná zranění. 16letý pachatel byl dopaden a bude se zodpovídat před soudem pro mladistvé.

Kath-net

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

LÁSKA BEZ MEZÍ

Láska směřuje k sebeobětování. Bůh, který nekonečně miluje svého Syna, obětuje Ho za spásu lidstva, Syn, který nekonečně miluje Otce, přijímá, že zemře za lidstvo.

Nebeský Otec a Maria milují nekonečně svého Syna a darují Ho za spásu lidí.

Láska Syna k Otci a k lidem se setkává v jeho milosrdném Srdci, tak jako láska mé a vaší Matky k trojjedinému Bohu a k vám se setkává v jejím Neposkvrněném Srdci. Ale co vědí o tajemství této lásky moji nevěřící kněží?

Z toho vyplývá jejich duchovní vyprahllost, proto nechtějí trpět! Ale utrpení duše je láska...

To pochopily duše-oběti. Ale co o tom vědí kněží, co dávají duším, když sami postrádají lásku? Protože nic nemají, hledají jen sebe a slovy pokrytecky hovoří o lásce. Jejich strojená slova jsou chladná a zbavená schopností proniknout k srdci. Jsou to nájemníci, kteří dělají vše, jen aby uspokojili sebe, nevědí, co to znamená Boží vůle, protože to předpokládá lásku.

Jsou to egoisté. Ba co více, jsou naplněni pýchou. Jsou to nájemníci, kteří zítra, až vnikne do stáda vlk, aby uchvátil ovce, utečou hodně daleko a zanechají za sebou zkázu.

Zradí Boha i bratry, nevidí nic, jen sebe.

Jak by mohli milovat, když nepoznali lásku? A to vinou těch, kteří nechali do prázdna padat podněty mé milosti.

Jak strašný pohled, jak temnou oblastí jsou tito moji kněží a synové Církve! Jaký chlad a led je kolem nich!

„Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.“ Ano, ve smrti, protože duše bez lásky je mrtvá; jsou v temnotě, takže nevidí, nevěří tomu, co prosté duše věří a vidí. Jsou mrtvou zátěží pro Církve, jsou to údy mého mystického Těla zasažené rakovinou, jsou jeho utrpením a nevyčísitelnou škodou pro duše. Ušchlé

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (31)

větve oddělené od kmene, jako zlořečený fik, který rodil jen listy bez plodů.

Pýcha a předsudky způsobily, že sešli z cesty, nejsou schopni vystoupit na vrchol svaté hory.

Je třeba s nimi otřást, probudit je ze smrtelného spánku, kterému propadli.

- *A jak, Pane?*

Vždyť to víš, synu: pokorou, modlitbou a utrpením.

Pokorou se přemáhá pýcha, utrpením se zapaluje plamen, modlitbou se získává Boží smilování a milosrdenství.

UTKAT SE S NEPŘÍTELEM

26. listopadu 1975

Já, věčné Slovo Otcovo, jsem promlouval k lidem a oznámil jsem pravdu.

Pravda vyzáruje světlo a světlo je nezbytné, protože na hříšné lidstvo sestoupily stíny smrti, pokryly je a uvěznily do strašného a jedovatého sevření.

Nastal boj. Je to boj mezi světlem a temnotou, mezi pravdou a lží, mezi životem a smrtí. Hříšní prarodiče běží, aby se skryli uprostřed stromů, mají strach; cítí potřebu zahalit se, stydí se, pozorují první důsledky hříchu.

Ale Já, Boží Slovo, Světlo světa, jsem ozářil prarodiče zahalené v temnotách smrti pravdou a světlem, a když jsem obdržel jejich doznání, předpověděl jsem vítězství prostřednictvím Marie. „**Kladl jsi úklady ženě, žena ti rozdrtila hlavu, budeš se plazit po zemi a žrát prach a budeš zlořečený mezi všemi živočichy, kteří naplňují zemi.**“

Hle, válka vstoupila na svět, počátek souboje bez ustání, bez oddechu, který bude mít dohru na konci časů u posledního soudu. To bude velký den, který zpečetí božským znamením mé ve-

liké vítězství, vítězství Božího Slova a Světla světa nad lží.

Vy, moji synové, od stvoření a pádu až do dnešních dnů jste ještě nepochopili, že celé dějiny lidstva se soustřeďují v této válce. Řekl jsem: celé lidské dějiny. Všechno úsilí temných sil zla spočívá právě v tom, odvést lidského ducha od reálného vidění tohoto dramatického a ustavičného boje mezi Mnou, Božím vtěleným Slovem, a Satanem a jeho legiemi.

Celé dějiny spásy se odehrávají zde. Dějiny mystického Těla se soustřeďují zde. Dějiny lidstva mají v tom svůj smysl. Že toto všechno nepochopili mnozí biskupové a mnozí, mnozí kněží, je paradoxní!

To je důvod, proč jsme se dostali do této katastrofální situace. Jestliže ti, kteří mají bdít, neznají nebezpečí, před kterým se mají chránit, na co se soustřeďuje jejich pozornost?

Jestliže ti, kteří mají vést, neznají správnou cestu, co je to za vůdce?

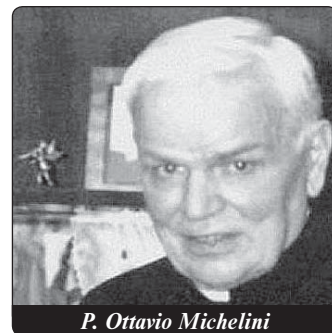
Jestliže ti, kteří mají bojovat, nepoužívají správné zbraně, jsou určeni k prohře. Tak tomu bylo na počátku: Adam a Eva měli dostatek sil, aby porazili nepřítele, ale byli nezkušení ve způsobu, jak se bránit proti nástrahám lži, kterou neznali.

Nemůžete ignorovat

Pro vás je velmi závažné, že nemůžete ignorovat po dlouhých staletích boje, jaké povahy je nepřítel, se kterým se musíte střetnout.

Adam a Eva hledali omluvu pro svůj hřích; poté co zhřešili, poukazovali na vinu protivníka.

Tak to dělají mnozí biskupové a kněží v marných pokusech oddálit svou odpovědnost. Měli a mají strach přiznat svou odpovědnost. Z důvodů osobní prestiže ustupují Nepříteli, a to

P. Ottavio Michelinimu

nesčíslněkrát; na prvním místě je osobní prestiž, vlastní důstojnost...

Stali se domýšlivými balonky puštěnými do větru a zanedbali povinnosti, které mají stát na prvním místě. Ustoupili lidským ohledům a jiným maličernostem nedůstojným pro pastýře duší.

Především nepoužili správné zbraně! Pokoru, chudobu, utrpení, modlitbu. Jak jich mohli používat další? Řeknou, že se modlili. Ale modlitba, která měla stát na prvním místě, měla dostat nejvíce času, ve skutečnosti se ocitla na místě posledním.

Pozval jsem kněze a biskupy ke srovnání, aby porovnali dříve, než bude pozdě, svůj život s mým životem zde na zemi, svou cestu s mojí cestou. Zde mohou vidět skutečnost, aniž by se mýlili.

Kdyby k tomu měli skutečně odvahu, musel by se vynořit v tomto poctivém srovnání všechen hnus, který v sobě nosí.

Neplatí pro ně příklad velkých biskupů? Neříká kněžím nic svatý farář arský? Přehlížený a pohrdaný, trávil hodiny a hodiny na modlitbách, ale milost Boží v něm byla tak velká, že by dokázal obrátit i skály. Nesmíte se přizpůsobovat době, doba se musí přizpůsobit vám. Jak velkou odpovědnost máte v tomto boji! Jestliže jste biskupy a kněžími, jste jimi právě kvůli tomuto boji. Bez toho boje nemá vaše existence smysl.

Synu, žehnám ti. Neboj se, dívej se na Mne, dívej se vpřed na svou cestu, až k velkému setkání. Pak se trny změní v obdivuhodné růže nepoznané na této zemi v jejím vyhnanství.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

VĚCI MALÉ A VELKÉ

27. listopadu 1975

Synu, miluj Mě, uvědom si, že přede Mnou nic není velké a nic malé. Vzpomeň si, že právě v malých věcech můžeš ukázat, že Mě miluješ, že Mě miluješ velmi vroucně.

Úsměv pro osobu, která tě dráždí, pokoření na pravém místě, přemožená netrpělivost, velkodušnost při odpovědi na podnět milosti, přesnost ve styku s druhými, ochota a umění naslouchat (a tak bych mohl pokračovat), to jsou věci malé a velké, které obohacují duši.

Působí Mi radost a jsou projevem autentické lásky.

Chtěl bych, synu, abys Mě tak miloval. Tak obšťastniš svého Ježíše.

Kdo je Mi věrný v maličkostech, bude Mi věrný i ve velkých věcech.

Chtěl bych ti ukázat, jak bych chtěl formovat kněze, který je vnímavý a pozorný ke významu milosti, přirozeně nikoliv bez jeho souhlasu.

Někdy by stačilo, aby neklaďl překážky mému dílu při díle, které nejenže obohacuje kněze o zásluhu a ctnosti, ale které z něho vytváří mistrovské dílo Svaté Trojice.

V něm má zalíbení Otec, raduje se z něho Duch Svatý, který si pak poslouží jeho rty, aby zjevoval moudrost, která přináší světlo duším.

A je s ním spokojen i Ježíš Kristus, který z něho udělá vodopád milosti pro duše, které s ním přijdou do styku.

Ježíš z něho udělá své druhé Já, takže bude k sobě přitahovat silou utrpení a modlitby. Bude tak jako Já triumfovat v pokoreních a v nepochopeních těch, kteří ho obklopují.

Kněz, jakého chci, musí být pozorný k mému slovu. Kněz, jakého chci, musí být otevřen ke Mně v sebedarování Mně i bratřím, tak jako Já jsem se celý daroval Otci a vám všem.

Kněz podle mého obrazu musí být mužem modlitby.

bohů, ani Bůh mnoha tváří. Bůh, který není Otcem Ježíše Krista, vůbec neexistuje, a proto, bratři, „stůjte pevně a držte se toho učení, které nám apoštolové odevzdali, ať už slovem, nebo dopisem“ (srov. 2 Sol 2,15). Neboť sám Apoštol nás zapřisahal: „Kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěstovali, budiž proklet!“ (srov. Gal 1,8) Jakoby tušil, že za 600 let vystoupí někdo, kdo bude tvrdit, že k němu přišel sám „archanděl Gabriel“, aby ho poučil, že neexistuje ani Bůh ve třech osobách ani Boží Syn a že tento „falešný prorok“ přinutí celé miliony lidí, aby mu uvěřili. Kdo mohl mít na tomto historickém neštěstí lidstva zájem? Kdo jiný než ten, „kdo je Vrah a Lhář od začátku“ (srov. Jan 8,44). Tento Vrah a Lhář od začátku pracuje proti Ježíši Kristu velmi prostředky s jedním cílem: podlomit víru v božství Ježíše Krista a tím v závaznost jeho slova: „Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ (srov. Sk 4,12) Zastávat se náboženství, které výslovně popírá božství a oběť Ježíše Krista a božské mateřství Panny Marie, je povzbuzením pro všechny, kteří si počínají podobně.

Namlouvat si, že se můžeme modlit s jinověrcem k jednomu Bohu, znamená, že klameme sami sebe a především

obelháváme jeho. Abychom se mohli modlit s jinověrcem k jednomu Bohu, musel by tento jinovec přijmout víru v tohoto jediného pravého Boha. To je právě onen cíl, o který máme na tomto světě usilovat, aby všichni pro naše slovo uvěřili v jediného pravého Boha a uvěřili v Toho, kterého poslal. Jenomže bůh a bozi jinověrců, ať je to kdokoliv, dělají všechno, jen aby nemuseli udělat místo Bohu jedinému a pravému. Ještě nikdy nebyla víra v jediného Božího Syna tak napadána jako právě v této době. Nesmíme však ustupovat ani o píď. Všechno protivenství, všechno zmatek, všechny útoky zvenčí i zevnitř jsou ve skutečnosti jen potvrzením Ježíšových slov. Pán nám přece řekl, abychom dobře dávali pozor na znamení nadcházejícího konce. Jaká jsou to znamení? „Budou vás mučit a zabíjet, u všech národů budete v nenávisti, vystoupí mnoho falešných proroků a ti svedou mnoho lidí. Budou dělat velké divy a zázraky, a kdyby to bylo možné, svedli by i spravedlivé. Rozmůže se nepravost a ochladne láska u mnoha lidí. Ale jen ten, kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“ (srov. Mt 10,17-22; Mt 24,9-13; Mk 13,13) Nastal pro nás čas skutečné oběti. Kdo věří v Pána, zná jeho ujištění: „Nebojte se, já jsem přemohl svět!“ (srov. Jan 16,33)

-/š-

Vyprahlá poušť

Můj synu, jak kritická je situace v mé Církvi! Modlí se málo nebo špatně, je to modlitba jen formální.

Proto je tak málo povolání. Jak bych mohl probouzet povolání, když by se z nich měli stát přísluhovači Satana, protože taková je často skutečnost. Řada kněží místo aby sloužila Mně, dala se do služeb démona.

Moji praví kněží vědí dobře, že modlitbě je třeba věnovat mnoho času; jen modlitbou a utrpením, dnes nenáviděným, se kněz stává silným mojí silou.

Kněz, jakého chci, musí žít vírou. Je nemožné, aby kněz nebyl mužem víry. Ale myslíš, že ti, kteří Mě opustili, aby běželi za preludy a radostmi světa, měli víru? A myslíš, že mají velkou víru alespoň ti, kteří zůstali? Bohužel...

Jak strašnou bídu, jak vyschlou poušť způsobil Nepřítel v mé Církvi!

Kněz, jakého chci, kněz, který očišťuje Církev pro nový život, musí mít také výheň lásky. Nepřišel jsem na zem právě proto, abych zde zapálil oheň, a co jiného chci, než aby vzplál, až se stane velkým požárem? Ale srdce mnoha pastýřů a kněží jsou namnutá jen pýchou a egoismem.

Pravý kněz dychtí ve dne v noci po Mně jako jelen prahne po pramenu čisté vody.

Myslíš, že kněží této generace Mě vyhledávají? Nikoliv, touží po autě, po manželství, milují veřejná místa a nemravné filmy, jsou přilepeni k obrazovce.

Někteří mají srdce pro všechny marnosti a pohodlí, jen ne pro Boha. Všechny věci jsou jim přednější než Bůh!...

Nemají odvahu

A biskupové? Některí spí. Když se probudí, nemají odvahu zasáhnout, a tak hledají nové prostředky, nové cesty. Nové cesty neexistují, jako neexistují jiné prostředky mimo ty, které jsem stanovil jako plody vykoupení.

Biskupové se ve jménu rozumnosti dopouštějí nerozumnosti. Kolik už jich natropili k velké škodě duší a Církve, kterou mají vést! Ve jménu rozumnosti spí, protože v mnoha případech jsou ustrašení a předstírají lásku a péči, kterou nemají, a otcovství, které namnoze není upřímné.

Pracuje se z vypočítavosti; ale láska není vypočítavá, láska všechno překonává a neztrácí se v nicotnostech. Láska je oheň, který plane, který páli a nedá se zastavit.

Kdyby správně četli svatého Pavla v této věci, museli by přiznat, že jdou opačným směrem, než ukázal Apoštol.

V dřívějších poselstvích jsem zdůraznil, že moji kněží musí být svatí. Nyní jsem ti řekl, čím musí a čím nesmí být, aby byli svatí.

Modli se za obrácení mých kněží!

(Pokračování)

Dina Bélangerová (dokončení)

Dina patří k obzvláště omilostněným duším, které si Pán povolil, aby od nich získal, co mu jiné duše odepírají: útěchu a lásku. To ovšem vyžaduje od zvolené duše především jedno: utrpení. O svatě Mechtildě z Hackenbornu se vypráví, že se jednou modlila za nemocnou spolusestru a zeptala se Pána, proč tuto její přítelkyni uvrhl na lože nemocných. Přece jistě ví, jak horlivě se snaží sloužit mu v chóru. Obdržela od Pána tuto odpověď: *A poč by Mi nemělo být dovoleno, abych si se svou přítelkyní, když se Mi to zalíbí, někdy zatančil? Vždyť když je někdo nemocný, pak jeho duše si obléká sváteční šat a předstupuje v něm k radosti mého Srdce před mého Otce, vzdává Mu díky a chválu za všechny bolesti, které tento člověk trpělivě snáší.*

Dina spěje rychle ke svému naplnění – a tím i k plné míře svých bolestí. 15. srpna 1928 skládá své věčné sliby. O následujících Vánocích složí při půlnoční mši navěky svůj slib, že bude vždy konat to, co je nejdokonalejší. Tento slib učinila již dříve na omezený čas, poprvé 13. října 1924. I když byla navštívena o těchto Vánocích velkou duchovní vyprahlostí, naplnil ji její slib velkou radostí. Pán mlčí, nepřichází žádná útěcha, ani jediné slovo. Přesto napsala v deníku, že již toto jeho mlčení je velikou radostí, protože jí dává ochutnat několik cenných kapek hořkosti.

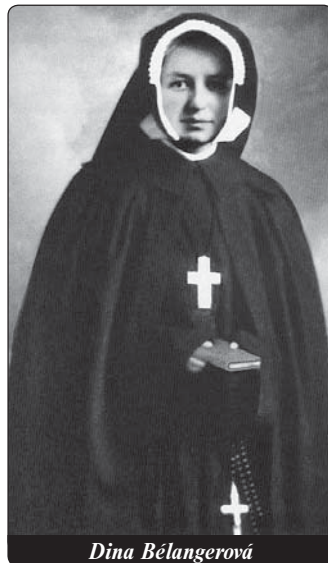
V roce 1929 jsou její záznamy v deníku velmi omezené. Nejsou pro ni nic nového. Nacházíme jen jednu poznámku s datem 3. ledna 1929: *Velký smutek našeho Pána. A pak následují Ježíšova slova: Moji kněží, moji kněží!...*

Následující den, byl to pátek Ježíšova Srdce, slyší během adorace před Nejsvětější svátostí v noviciátě Pánův hlas, který jí s radostí sděluje:

Jsem spokojen s noviciátem. Zde Mě milují. Zde vládnou a nachází duše, které Mi připravují radost.

Další zápis nacházíme až o dva měsíce později, 22. dubna. Nemoc, která ji pak přivede až k její smrti, pokračuje: je to plícní tuberkulóza. Známky této nemoci se objevily již na jaře roku 1926. Je to stejná nemoc, na jakou zemřela její duchovní sestra, svatá Terezie od Dítěte Ježíše. Od svatě Terezie známe slova, která řekla v poslední den svého života: *Nikdy bych nevěřila, že je možno tolik trpět! Nikdy, nikdy! Mohu si to vysvětlit jen svým přáním zachránit duše. Svěťice nebyla ve svém utrpení podporována citelnou vnitřní silou ani útěchou shůry, naopak: prožívala strašnou zkoušku víry a nacházela se v duchovní temnotě. Je to agonie bez sebemenší útěchy, řekla několik hodin před svou smrtí. Skutečnost, že postrádáme zápisy v Diniň deníku po tak dlouhý čas, může poukazovat na podobnou zkoušku vnitřní opuštěnosti. Tomu by nasvědčovalo i to, že další záznam představuje naléhavou prosbu k Pánu, aby k ní pospíšil a vlil jí odvahu. Tentokrát Pán odpověděl:*

Jsem zde, buď odvážná... Nechej Mě působit. Utrpení, které ti dávám, má pro duše nekonečnou

Dina Bélangerová

cenu. Pros o to, aby tě moje milost zachovala až do konce v dokonalé věrnosti k tvému poslání.

Další den k ní hovoří:

Kdybys znala radost, jakou Mi připravuješ, když Mě necháváš působit! Je tak málo duší, které Mi dávají v hodině velké oběti souhlas, abych působil podle své vůle.

Dne 24. dubna poznamenala Dina, jak dobré je milovat Ježíše, a Pán jí odpověděl:

Kdybys věděla, jak příjemné je mému Srdci, když je milováno!

Na své narozeniny, 30. dubna, je Dina přeložena do izolace pro nemocné tuberkulózou. O tom ve svém deníku nepíše nic, nýbrž jen toto: ... *vnímaná přítomnost (Pána): Miluji tě!*

Dina píše 5. května, že Pán jí nechal 30. dubna nahlédnout do hlubin Nejsvětější Trojice.

Večer 5. května se cítí tak slabá, že se bojí strávit sama následující noc. Tu vnímá při modlitbě napravo od svého lůžka přítomnost Pána, který jí řekne: *Přišel jsem, abych strávil noc s tebou. Budu o tebe pečovat.*

Následuje poslední poznámka:

Červenec 1929. Přemýšlela jsem o veliké dobrotě mých představených vůči mně a o lásce mé spolusestry. Pocítila jsem obzvláště hlubokou vděčnost a řekla jsem našemu Pánu o své bezútěšnosti z toho, že nejsem schopná důkazů vděčnosti. Odpověděl mi: „Já sám splatím tvoje dluhy.“

„Ty je splatíš jako Bůh?“

„Jistě, splatím je jako Bůh, splatím je svým Srdcem. Každému, kdo ti prokáže i tu nejmenší službu anebo udělá sebemenší radost, daruji za to své milosti. Ale v nebi budeš muset přesto sama platit všechny své dluhy. Dal jsem ti své Srdce jednou provždy. Budeš tedy moje bohatství rozdávat skrze moji nejsvětější Matku.“

Toto Pánovo zaslíbení o Diniň nebeském poslání dále zprostředkovat duším bohatství Ježíšova Srdce je posledním zápisem v její autobiografii.

Od té doby Dina tak zeslábla, že už není schopná psát. Utrpení narůstají. Ale nemohou ji připravit o její úsměv. Často opakuje svým představeným: *Ó, jak je dobré zcela se vydat Ježíši! Jak je věrný! Jak je štědrý! Jak je něžný i v nejmenších věcech! Jak na mně spočívá jeho dobrota!* I přes všechno své utrpení ujišťuje, jak je šťastná. Hovoří také o budoucím poslání v nebi, které bude spočívat v tom, rozdávat radost a pracovat pro duše.

Skutečně, přes všechno utrpení je jejím posledním slovem radost. I o tom k ní Pán několikrát hovořil, např. 14. září 1928:

Tvoje utrpení je nutné výkupné za hříchy, ale Bůh miluje duše tak velkou láskou, že nachází své štěstí v tom, obrátit pro ně všechno utrpení v radost. Chce, aby duše již zde na zemi byly ve svém utrpení blažené božskou láskou. Proto ty

SPIKnutí PROTI PAPEŽI?

Vatikán odmítl zprávy italských novin „Il Fatto Quotidiano“ o komplotu, který prý vyhrožuje papeži smrtí, jako zcela nepodložený výplod pouhé fantazie. Noviny zveřejnily text nějakého německého anonyma a citují i kardinála Paola Romea z Palerma, že papež nemá před sebou více než 12 měsíců života. Také Romeo označil takové zprávy jakožto „zcela mimo realitu“. (kna)

OBAMA ZTRÁCÍ KATOLICKÉ VOLIČE

Obamovy reformy nemocenského pojištění vyvolávají odpor katolických voličů. Protestují proti nim také američtí biskupové a označují je za útok na náboženskou svobodu a svobodu svědomí. Nová nařízení nutí katolické nemocnice a školy jednat proti svědomí. Obamově vládě se podařilo něco, co dokázalo jen málo politiků: sjednotit katolické voliče, ale proti sobě.

Kath-net

duše, které Boha doopravdy milují, nacházejí tolik štěstí v kříži i navzdory své přirozenosti. Protože ve všem, co je potkává, nacházejí a milují Boha.

A další den Dina uslyší: *Duše jsou nešťastné jen tou měrou, jakou se vzdalují od Boha. Bylo by velkým přáním mého Otce a mým přáním vidět všechny duše šťastné, dokonce již zde na zemi. Když naše božská spravedlnost utiskuje nebo trestá, pak je to vždy pro lásku, aby se duše smířily s Bohem, se svým nejvyšším štěstím. Ó, moje malá nevěsto, pracuj se mnou na tom, učinit duše šťastnými.*

Při svém utrpení prosí vždy přítomné, aby se za ni modlili, aby zůstala věrná až do konce. Večer 14. srpna se jí ptá Pán, zda chce ještě dále trpět, nebo by chtěla s ním odejít do nebe. Dina projeví ochotu ještě dále trpět: za duše a za kongregaci. Několik dnů před smrtí přijme svatosti umírajících.

Jednoho dne slyší hlasy, které jí patnáctkrát říkají: *Šťastná, šťastná...* Jindy jí Pán řekne: *Tvoje smrt ve spojení s mojí je jako druhé vykoupění. Dovolila jsi mi, abych žil v tobě svůj život; proto budu souzen na tvém místě Já.*

Ráno 4. září, je to středa, ji přepadne veliká slabost. Její zrak je upřený na eucharistické Srdce Ježíšovo, které visí proti jejímu lůžku. Dina zůstane až do konce při plném vědomí. Spojuje se s modlitbami, které se za ni konají, usmívá se na spolusestry a líbá kříž, který jí přikládá jí ke rtům. I přes kruté bolesti si zachovává svůj úsměv. Jedna spolusestra dosvědčila: „Úsměv jejich posledních dnů bylo něco tak čistého a jímavého, že jsem byla otřesena až na dno duše a nikdy na to nebeské divadlo nemožu zapomenout.“

Asi ve tři hodiny odpoledne se přiblížil konec. Řekla: „Dusím se!“ Dina umírá v postoji svaté Terezie od Ježíška: téměř sedí na svém lůžku a hlava jí padne dozadu, oči jsou upřeny k nebi.

Překlad -Iš-

Když jsme v Roce kněží uváděli životopisy svatých a horlivých

kněží, setkávali jsme se s příklady těch, které si povolal Pán, aby se věnovali přípravě kněží a jejich další výchově a zakládali nové semináře nejen jako místa vzdělávání, ale především jako školy svatosti. Svatou horlivostí zanícení apoštolové vychovali skutečně celé zástupy svatých dělníků na vinici Páně. Název „seminář“ obsahuje slovní kořen latinského výrazu „seminarium“, což znamená „štěpnice“ neboli druhý stupeň šlechtění rostlin a ovocných stromů. To velmi výstižně vyjadřuje poslání těchto institucí, které mají klauzurní charakter, vylučující vnější rušivé vlivy, a všechnu svou odbornou i formační práci staví především na rozvoji duchovního života jakožto celoživotního cílevědomého úsilí o dokonalost a svatost. Tak se ústředním bodem, východiskem i cílem života a činnosti těchto Božích dělníků stal sám Ježíš Kristus a budování jeho království na zemi.

V posledních desetiletích se však pozornost zaměřila na to, aby kněží měli akademické vzdělání. Adepti duchovního stavu se místo v duchovní zahradě ocitli v akademickém prostředí, které má zcela jiné zájmy, ideály a hodnoty než život v Bohu a s Bohem. V tomto prostředí se teologie stala jedním mezi ostatními sekulárními obory a studium se stalo přípravou na zaměstnání tak jako studium medicíny nebo studium práv. Motivaci, vědomosti, orientaci i aspirace adeptů nutně poznamenává jiný hodnotový systém, který sice Boha nevyklučuje, ale už ho nepředstavuje jako ústřední bod, k němuž všechno směřuje. Bůh a to kolem něho se tak pro budoucí kněžské služebníky mění na aktuální sféru pro sebeuplatnění.

Takto orientovaní noví teologové dospěli postupně k názoru, že pravda a nauka katolické církve si už nemůže činit nároky na jedinečnost a že je třeba ji „zrovnoprávnit“ jak s jinými vě-

dami, tak i s náboženskými naukami.

Mohlo by se zdát, že je to projev pokory a skromnosti, snášenlivosti a úcty k druhým. Ale to vše je pouhé zdání. Jako katoličtí křesťané trváme neochvějně na pravdách a jedinečnosti naší víry nikoliv proto, že jsou „naše“, ale protože nám tyto pravdy zjevil a daroval jediný a pravý Bůh skrze svého Syna Ježíše Krista jako Bohem danou cestu ke spáse. Zpochybňování této jedinečnosti a posvátnosti je v první řadě projevem troufalosti vůči samotnému Bohu. Za touto troufalostí však nestojí ve skutečnosti ani tak ohled na ty, kteří vyznávají něco jiného, jako spíše jakýsi druh alibismu, který má umožnit, abychom si poskládali svobodně mozaiku „pravd podle vlastního výběru“ a poslouchali si přitom třeba i tím, co naši předkové a jejich učitelé pokládali za nepřijatelné. Ospravedlněním vznikající nejednoty se měl stát požadavek tzv. plurality, převzatý rovněž ze sekulární společnosti.

Hlavním zdrojem současných nedorozumění a rozdělení není interpretace koncilu v duchu kontinuity nebo diskontinuity, ale je to problém onoho ústředního ohniska v srdci člověka, je to rozdíl v tom, kdo je „adresátem našeho života“, zda je jím Bůh, anebo jím zůstává sám člověk.

A tak zavládl značný názorový rozkol. To, co se jedněm jeví jako nepochopitelný pokles úcty k Bohu, to se těm druhým jeví jako naprostá samozřejmost. Známe věřící, kteří si při náhodné návštěvě kostela v jiné farnosti připadali jako v jiné církvi. Protože ani extrémní úchyly od pravdy a řádu se nesetkávají s postihem a nápravným opatřením, vzniká tak dojem, že je už dovoleno všechno. Místo jasného světla zavládl soumrak a mlha. Je to onen Satanův dým, kterého se zhrozil na závěr svého života papež Pavel VI.

To, co dnes sám papež Benedikt XVI. nazývá vážnou kri-

Na slovíčko

zi víry, řeší někteří věřící tím, že církev opouštějí, protože jim připadá jako nepřesvědčivá a nespolehlivá vůdkyně. Je ovšem také mnoho těch, kterým současný stav vůbec nevádí, protože jim vlastně v ničem nepřekáží. Ti zbývající se ohlížejí, čeho se v tomto chaosu a nejistotě chytit. Velmi úzkým profilem se pochopitelně stali dobří zpovědníci a duchovní vůdci a bez nich církev nemůže prosperovat, protože posláním církve není pořádat shromáždění a akce, ale vést lidi ke svatosti a ke spáse, a na to moderátoři nestačí. Závažná Pánova slova, která zaznamenal Mons. Ottavio Michelini již před čtyřiceti lety, by bylo možno ilustrovat výmluvnými konkrétními příklady.

O co se mají opřít ti, kteří hledají jistotu a pravdu? Jako spolehlivý maják nám zůstávají příklady Bohu nade vše milých světců a světic, kteří žili dříve, než začaly současné zmatky. Musíme podle jejich příkladu obnovit v první řadě hlubokou a pokornou úctu k Nejsvětější svátosti. Když budu přijímat Pána tak jako sv. František, sv. Bernadetta a sv. Terezička, mohu mít jistotu, že se to Pánu líbí, a běda mi, kdybych tu jistotu neměl. S vědomím vážného ohrožení církve se musíme s velkou důvěrou a kajícíností obracet na Pannu Marii Pomocnici křesťanů, odprošovat ji za nepřijatá varování a odmítnutá poselství a prosit o její pomoc a ochranu církve, jak ji už i dříve zachránila z největších ohrožení. Musíme činit opravdové pokání a modlit se růženec za růženecem: 1. za nové Letnice pro církev a svět; 2. za obrácení duchovních na všech stupních; 3. za obrácení vnějších i vnitřních nepřátel církve; 4. za odvrácení hrozící války a zachování míru ve světě; 5. za pronásledované a diskriminované křesťany na celém světě. Obrátit se znamená změnit svůj život tak, aby se ve všem líbil našemu Pánu.

-Iš-

Pondělí 5. 3. 2012: 6:05 Octava dies (661. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Vietnam – zlatá klec **6:55** Čtème z křesťanských periodik **7:00** Putování modrou planetou: Austrálie **7:45** Terra Santa News: 29. 2. 2012 **8:05** Přejeme si ... **8:20** Post Scriptum s P. Emilem Florišem **8:50** Společně na cestě **9:10** Divadélko Bubáček (21. díl): Princ za osmnáct a princezna bez dvou za dvacet **9:25** Obec Madunice **9:35** Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie **10:00** Nedělní čtení: 2. neděle postní **10:35** Lidé, kteří milují život **11:00** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **11:10** Noeland (52. díl) **11:40** Sedmihlásky (53. díl) **11:45** Hermie soutěží **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Kaemika corni [P] **13:15** Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani **13:30** Octava dies (661. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:00** Lovci duší **14:30** Krásy Čech a Moravy (1. díl): Karlštejn **15:00** Noční univerzita: Panna Maria učednice – P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. [P] **16:00** Hornolidečko – Lačnov **16:10** Rodina je ... **16:40** Exit 316 MISE: Lepší prý to nebude **17:00** NOEparáda (154. díl) [L] **18:05** Po hladině: Zrak [P] **18:25** Sedmihlásky (53. díl) **18:30** CIK – CAK CIRKUS (18. díl): Autodrom [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (27. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **19:00** Klauzura **19:20** Ars Vaticana (21. díl) **19:30** Přejeme si ... **19:45** Hornolidečko – Lačnov **20:00** Klapka s... (37. díl) [P] **21:00** Na koberečku (122. díl) [P] **21:10** S Bohem podél Rio Maraňon [P] **21:30** Čtème z křesťanských periodik **21:40** P. Václav Vacek – O symbolech a liturgií **22:50** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **23:00** Octava dies (661. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Kulatý stůl: Cesta k Únoru 1948 a roky poté **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 6. 3. 2012: 6:05 Hornolidečko – Lačnov **6:15** Má vlast: Štípa **7:55** Mariánské korunovace v dějinách **8:20** Naše peníze, jejich osud **9:15** Salesiánský magazín **9:30** Školy naděje **9:45** Octava dies (661. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:15** P. Václav Vacek – O symbolech a liturgií **11:25** Divadélko Bubáček (21. díl): Princ za osmnáct a princezna bez dvou za dvacet **11:40** Sedmihlásky (53. díl) **11:45** CIK – CAK CIRKUS (18. díl): Autodrom **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Hudební okénko (2. díl) **12:40** Čtème z křesťanských periodik **12:45** Podobostenví (6. díl): O pšenicí a plevelu **13:15** Dana & Přátelé (6. díl) **13:50** Putování modrou planetou: Austrálie **14:35** Noemova pošta 2012: březen **16:10** Přejeme si ... **16:25** November + 20 **16:50** Kde dřevo voní láskou **17:05** Lidé, kteří milují život **17:30** ION /CZ/: Festival pod věží 2010 **17:55** Noeland (52. díl) **18:25** Sedmihlásky (53. díl) **18:30** CIK – CAK CIRKUS (19. díl): Konkurencia [P] **18:40** JuniorTV Kopřivnice (23. díl) **19:00** Lovci duší **19:30** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **19:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 3. 2012 [P] **20:00** Restituční polemika **21:00** Putování po evropských kláštích: Klášter trapistek v Elzas, Francie [P] **21:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízkou [P] **21:55** Zpravodajské Noeviny: 6. 3. 2012 **22:15** Terra Santa News: 29. 2. 2012 **22:35** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou 1. díl **23:15** Post Scriptum s P. Emilem Florišem **23:45** Přejeme si ... **0:05** Jak potkávat svět (10. díl): s Alfrédem Strejčkem **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 7. 3. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 3. 2012 **6:20** Noční univerzita: Panna Maria učednice – P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **7:20** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **7:30** Společně na cestě **7:50** Outdoor Films (1. díl) **9:50** Ars Vaticana (21. díl) **10:05** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Čtème z křesťanských periodik

13:00 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (27. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:20** Na koberečku (122. díl) **13:35** Jak potkávat svět (10. díl): s Alfrédem Strejčkem **15:00** Divadélko Bubáček (21. díl): Princ za osmnáct a princezna bez dvou za dvacet **15:15** Hornolidečko – Lačnov **15:25** Vietnam – zlatá klec **15:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 3. 2012 **16:00** NOEparáda (154. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky [P] **17:25** Klapka s... (36. díl): Jaromírem Schejbalem **18:30** CIK – CAK CIRKUS (20. díl): Pichlavý spáček [P] **18:40** Sedmihlásky (53. díl) **18:45** Putování po evropských kláštích: Klášter trapistek v Elzas, Francie **19:15** Terra Santa News: 7. 3. 2012 [P] **19:40** Přejeme si ... [P] **20:00** Léta letí k andělům (41. díl): Petr Bratský **20:25** Manželé R. a E. Noskovi – Výchova k lásce [P] **21:45** Hornolidečko – Lačnov **22:00** Krásy Čech a Moravy (1. díl): Karlštejn **22:35** Ekoauto (27. díl) **22:50** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:35** Má vlast: Štípa **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 8. 3. 2012: 6:05 Hornolidečko – Lačnov **6:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (27. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:35** O katechezi **6:45** Čtème z křesťanských periodik **6:50** Léta letí k andělům (41. díl): Petr Bratský **7:10** Hudební okénko (2. díl) **7:45** Lovci duší **8:15** November + 20 **8:40** Mariánské korunovace v dějinách **9:10** Ekoauto (27. díl) **9:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízkou **9:55** Noemova pošta 2012: březen **11:25** Přejeme si ... **11:40** Sedmihlásky (53. díl) **11:45** CIK – CAK CIRKUS (20. díl): Pichlavý spáček **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Štípa **13:45** Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie **14:05** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka **14:30** Noeland (52. díl) **15:05** Naše peníze, jejich osud **16:00** Terra Santa News: 7. 3. 2012 **16:20** Podobostenví (6. díl): Místa na hostině [P] **16:50** Dana & Přátelé (6. díl) [P] **17:20** Obec Madunice **17:30** Ars Vaticana (22. díl) [P] **17:45** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **18:00** JuniorTV Kopřivnice (23. díl) **18:25** Sedmihlásky (53. díl) **18:30** CIK – CAK CIRKUS (21. díl): Riaditel' má narozeniny [P] **18:40** Putování modrou planetou: Austrálie **19:25** Atlas Charity: Charita Vyškov-Dědice **19:40** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2012 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (55. díl) [L] **21:15** Kus dřeva ze stromu: Úvod [P] **21:30** P.S. Antonín Forbelský, arciděkan pardubický – mše sv. s farností Pardubice **21:55** Přejeme si ... **22:15** Klauzura **22:35** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2012 **22:50** NOEparáda (154. díl) **23:50** Školy naděje **0:05** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2012 **0:20** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **0:40** Octava dies (661. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 9. 3. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **6:30** NOEparáda (154. díl) **7:30** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou 1. díl **8:10** Krásy Čech a Moravy (1. díl): Karlštejn **8:40** Manželé R. a E. Noskovi – Výchova k lásce **10:00** Na koberečku (122. díl) **10:10** Klapka s... (36. díl): Jaromírem Schejbalem **11:15** ION /CZ/: Festival pod věží 2010 **11:40** Sedmihlásky (53. díl) **11:45** CIK – CAK CIRKUS (21. díl): Riaditel' má narozeniny **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si ... **12:20** Kde dřevo voní láskou **12:35** Léta letí k andělům (41. díl): Petr Bratský **12:55** Ars Vaticana (22. díl) **13:05** Na koberečku (122. díl) **13:15** Klauzura **13:40** Kaemika corni **14:50** Jan Pavel II., život Karola Wojtyły **15:20** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (27. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **15:40** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2012 **16:00** Outdoor Films (1. díl) **18:05** Labyrintem víry

s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízkou **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (1. díl): O ješitnosti **18:40** Sedmihlásky (53. díl) **18:45** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **19:05** Kus dřeva ze stromu: Úvod **19:20** Hornolidečko – Pozdřechov [P] **19:35** Společně na cestě **20:00** Kulatý stůl: Svatá Anežka a její odkaz [L] **21:35** Svatá Anežka [P] **22:00** Nedělní čtení: 3. neděle postní [P] **22:30** Přejeme si ... **22:45** Mariánské korunovace v dějinách **23:10** Terra Santa News: 7. 3. 2012 **23:35** Podobostenví (6. díl): Místa na hostině **0:05** Dana & Přátelé (6. díl) **0:35** Putování modrou planetou: Austrálie **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 10. 3. 2012: 6:05 P.S. Antonín Forbelský, arciděkan pardubický – mše sv. s farností Pardubice **6:30** Naše peníze, jejich osud **7:20** Podobostenví (6. díl): Místa na hostině **7:50** Dana & Přátelé (6. díl) **8:20** Divadélko Bubáček (21. díl): Princ za osmnáct a princezna bez dvou za dvacet **8:35** Sedmihlásky (53. díl) **8:40** Noeland (52. díl) **9:15** JuniorTV Kopřivnice (23. díl) **9:35** NOEparáda (154. díl) **10:35** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **11:00** Hudební magazín Mezi pražci **11:35** Společně na cestě **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2012 **12:25** Nedělní čtení: 3. neděle postní **12:55** Přejeme si ... **13:10** November + 20 **13:40** Jak potkávat svět (10. díl): s Alfrédem Strejčkem **15:00** Noekreace aneb Vandrování (129. díl) **15:10** Školy naděje **15:20** Hudební okénko (2. díl) **16:00** Salesiánský magazín **16:15** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízkou **16:40** Vietnam – zlatá klec **16:55** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát [P] **17:30** Nešpory se Svatým otcem z baziliky sv. Řehoře v Římě. [L] **19:00** Terra Santa News: 7. 3. 2012 **19:25** Nedělní čtení: 3. neděle postní **20:00** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová [P] **20:50** Putování modrou planetou: Čína [P] **21:30** Kdo chce kam ... **22:00** Restituční polemika **23:05** Noční univerzita: Panna Maria učednice – P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **0:05** Kaemika corni **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 11. 3. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 3. neděle postní **6:45** Ars Vaticana (22. díl) **6:55** Vietnam – zlatá klec **7:10** Atlas Charity: Charita Vyškov-Dědice **7:25** Kde dřevo voní láskou **7:40** Cvrlikáni (6. díl): Slávek Klecandr **8:50** Klauzura **9:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (27. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:30** November + 20 **10:00** Svatá Anežka **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Žašová [L] **11:40** Na koberečku (122. díl) **11:50** Čtème z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Hudební okénko (3. díl) [P] **13:50** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **14:40** Manželé R. a E. Noskovi – Výchova k lásce **16:00** Po hladině: Zrak **16:20** Hermie – obyčejná housenka [P] **16:55** Sedmihlásky (54. díl) [P] **17:00** Noeland (52. díl) **17:30** Divadélko Bubáček (22. díl): Strašidlo z proskovického mlýna [P] **17:45** Noekreace aneb Vandrování (130. díl) [P] **18:00** Čtème z křesťanských periodik **18:05** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **18:25** Hudební magazín Mezi pražci **19:10** Léta letí k andělům (41. díl): Petr Bratský **19:30** Sandra **19:40** Přejeme si ... [P] **20:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (28. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (662. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:55** Písnový koncert (1. část) [P] **21:50** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **22:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízkou **23:00** Nedělní čtení: 3. neděle postní **23:30** Ars Vaticana (22. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahnika SVĚTLA A STÍNY DRUHÉ REPUBLIKY – 2. ČÁST**, která se bude konat v **úterý 6. března 2012 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Římskokatolické farnosti Morkovice a Pačlavice vás zvu na **POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 17. března 2012 v kulturním domě v Pačlavicích**. Duchovní obnovu vedou bratři a sestry z Komunity Blahoslavenství z Dolan. **Program:** 8.30 hod. – zahájení modlitbou bolestného růžence • přednášky, svědeckví, chvály, adorace, křížová cesta, příležitost ke svátosti smíření • 16.00 hod. – mše svatá a závěr duchovní obnovy. Všichni účastníci mají zajištěné občerstvení a oběd. **Do 12. března 2012** odevzdejte na faře v Morkovicích **příhlášku s režijním poplatkem 120 Kč, studenti 80 Kč**. Můžete se závazně přihlásit i **na telefonu 731 621 105** nebo e-mailem na **faramorkovice@seznam.cz**. Poplatek pak zaplatíte na místě. Vezměte si s sebou Písmo svaté NZ a sešit na poznámky.

Centrum naděje a pomoci (CENAP), Vodní 13, Brno pořádá 10. 3. 2012 od 9 do 16 hodin akreditovaný vzdělávací seminář pro ty, kdo se věnují výuce a poradenství PPR pod názvem „**STMPPR v praxi**“. Přijďte si zopakovat zásadní pravidla pro vyhodnocování záznamových tabulek, připomenout si, co vše můžeme ze záznamů vyčíst a co můžeme našim klientům poradit. V rámci semináře bude též možnost otevřít problémy, se kterými se poradci setkávají při vysvětlování PPR, při vyhodnocování záznamů a při propagaci metody. **Příhlášky na www.cenap.cz**.

XII. POCHOD PRO ŽIVOT – Praha 24. března 2012 Politici mlčí... a gynekologové zabíjejí

I letos budou mít na svědomí 24 000 českých dětí. I letos kvůli potratovému zákonu zemře každé páté počaté dítě. Pomozte jim vrátit právo na život. Od roku 1957 bylo v České republice usmrceno více než 3 200 000 dětí před narozením.

Program: 9.00 – 12.00 hod. – Co vše se v ČR dělá pro život, pro rodiny a pro ty, kdo hledají pomoc (Husova 8, nutná registrace na www.prolife.cz) • 13.00 – 14.00 hod. – mše svatá na úmysl ochrany lidského života od početí, za rodiče a lékaře (kostel sv. Jiljí, Husova 8) • 14.00 – 16.00 hod. – Pochod pro život (Husova – Na Příkopech – Václavské náměstí).
Hnutí Pro život ČR, e-mail: info@prolife.cz, internet: www.prolife.cz, tel. 603 976 231.

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové nabízí možnost se připojit: **Last minute cesty do Svaté země** v termínech 16. 4.–23. 4. 2012 (cena: 16 490 Kč), 23. 5.–30. 5. 2012 (cena: 15 990 Kč), 30. 5.–6. 6. 2012 (cena: 15 490 Kč), 6. 6.–13. 6. 2012 (cena: 15 990 Kč) • **Duchovně-odpočinkový zájezd do Medžugorje a na Jadran s návštěvou Plitvičských jezer a Černé Hory**, 1.–11. 6. 2012, pouze s jedním nočním přejezdem (cena: 8 990 Kč).
Příhlášky na tel. 737 215 328.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. BŘEZNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 3.		PO 5. 3.		ÚT 6. 3.		ST 7. 3.		ČT 8. 3.		PÁ 9. 3.		SO 10. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 3. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	320	356	323	359	327	363	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Neděle 4. 3. – 2. neděle postní
1. čt.: Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18
Ž 116(115),10+15.16–17.18–19
Odp.: 9 (*Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.*)
2. čt.: Řím 8,31b–34
Ev.: Mk 9,2–10
Slovo na den: Byl před nimi proměněn.

Pondělí 5. 3. – ferie
1. čt.: Dan 9,4b–10
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: srov. Ž 103(102),10a
(*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,36–38
Slovo na den: Nesud'te, nezavrhujte, odpouštějte.

Úterý 6. 3. – ferie
1. čt.: Iz 1,10.16–20
Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)
Ev.: Mt 23,1–12
Slovo na den: Svazují těžká břemena.

Středa 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy a Felicity
1. čt.: Jer 18,18–20
Ž 31(30),5–6.14.15–16
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Mt 20,17–28
Slovo na den: Pít kalich.

Čtvrtek 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha
1. čt.: Jer 17,5–10
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19–31
Slovo na den: Lazar.

Pátek 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské
1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
Odp.: 5a (*Pamatujte na dívky, které učinil Hospodine.*)
Ev.: Mt 21,33–43.45–46
Slovo na den: Pronajal ji.

Sobota 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie
1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1–3.11–32
Slovo na den: Starší syn se rozlobil a nechtěl jít dovnitř.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

EUCCHARISTIE ZNOVU OBJEVENÁ
Catalina Rivas • Z angličtiny přeložila Dana Straková

Výpověď současné bolivijské mystičky Cataliny Rivas o tom, co jí Ježíš a Panna Maria sdělili o mši svaté – co se při ní odehrává a jak ji prožít do hloubky srdce. Původní anglické vydání vyšlo s církevním schválením.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 32 stran, 35 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA NAŠEHO PÁNA

Výběr textů Rodina Panny Marie • Přeloženo z německého originálu • Obrázky prof. Gebhard Fugel

Meditace k zastavením křížové cesty s úryvky z Písma svatého a myšlenkami svatých.

Rodina Panny Marie • Brož., 189x135 mm, křídový papír, 28 stran, 39 Kč

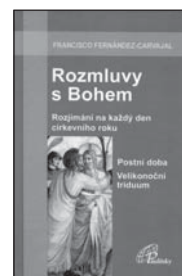
ROZMLUVY S BOHEM • ROZJÍMÁNÍ NA KAŽDÝ DEN CÍRKEVNÍHO ROKU • SVAZEK 2A: POSTNÍ DOBA - VELIKONOČNÍ TRIDUUM

Francisco Fernández-Carvajal • Ze španělštiny přeložil Petr Koutný

Texty španělského autora, působícího v prelaturě Opus Dei, jsou určeny pro každého, kdo touží každý den vstoupit do modlitby a nechat se vést úryvky z Písma svatého a duchem dané liturgické doby.

Paulínky

Váz., 112x170 mm, 392 stran, 235 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

IKONA - OBRAZ NEVIDITELNÉHO • PRVKY TEOLOGIE, ESTETIKY A TECHNIKY

Egon Sendler • Z francouzštiny přeložil Jiří Stejskal

Bohatě ilustrovaná publikace proslulého znalce teologie ikon a odborníka v technice jejich malby je nezbytným pramenem jak pro uvedení do tradice křesťanských východních škol, tak syntézou pro odborníky. Egon Sendler je zakladatelem ikonopisecké školy ve Francii.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Váz., 165x235 mm, křídový papír, 384 stran, 550 Kč

Lze objednat také další dva dosud vyšlé svazky:

Svazek 1: Advent – Doba vánoční – Zjevení Páně – 432 stran, 250 Kč

Svazek 6: Slavnosti a svátky (leden–červen) – 472 stran, 255 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.